ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ' | 25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1928 | ΑΡΙΘ 16—17

ΜΕΓΑΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ἀπό τινος χρόνου μεγάλη καταβάλλεται προσπάθεια μεταξὺ τῶν κρατῶν τοῦ κόσμου ὅπως ἀποσοβηθῇ κατὰ τὸν σχετικῶς ἀσφαλέστερον τρόπον τὸ δυνατὸν ἑνὸς νέου πολέμου, ὅστις, ὡς προβλέπεται, θὰ εἶνε ἀπείρως τοῦ τελευταίου καταστρεπτικώτερος. Ἡ σύστασις καὶ λειτουργία τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τὸ Λοκάρνο, ἡ ροπὴ πρὸς σύναψιν συμφώνων περὶ προσφυγῆς εἰς διαιτησίαν κατὰ ἐνδεχομένης περιπτώσεως διαφωνιῶν, ἡ μεταβολὴ τῆς παλαιᾶς διπλωματικῆς παραδόσεως καὶ τὰ τοιαῦτα, μαρτυροῦσιν ἕνα γενικὸν και ἅμα ἰσχυρὸν πόθον παγιώσεως τῆς εἰρήνης καὶ ἐξασφαλίσεως ἀνενοχλήτου καὶ ἀταράχου βίου εἰς τοὺς λαούς.

Δέον νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι ὁσονδήποτε κἂν οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ διπλωμάται φαίνωνται δρῶντες σήμερον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἡ θετικότης τῆς κινήσεως καὶ τῆς δράσεως τὸ συνεχὲς ὀφείλεται εἰς τὸν ἀκατάλυτον πόθον τῶν λαῶν νὰ ἀπολαύσῃ τῶν ἀγαθῶν διαρκοῦς, εἰ δυνατόν, καὶ σταθερᾶς εἰρηνικῆς ζωῆς καὶ νὰ μὴ γείνῃ πλέον ἐν τῷ μέλλοντι μάρτυς συμφορῶν, ὁποίας ἐξαπέλυσεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὁ ἐπαράτου μνήμης παγκόσμιος πόλεμος. Τοῦ πόθου τούτου τῶν λαῶν ἐκφρασταὶ καὶ κήρυκες ἀσίγητοι εἶνε οἱ εἰς διάφορα διεθνῆ παγκόσμια σωματεῖα συνησπισμένοι παράγοντες τῆς ἐν πνεύματι καλῆς θελήσεως καὶ εἰρηνικῶν διαθέσεων συνεννοήσεως τῶν λαῶν πρὸς ἀλλήλους ὥστε νὰ ἀποφεύγωνται αἱ ἐπικίνδυνοι προστριβαί, αἵτινες ἄλλως θὰ ἦγον εἰς ρήξεις μοιραίως ἀποληγούσας εἰς πόλεμον.

Ἐν τῇ δραστηρίᾳ ταύτῃ εἰρηνευτικῇ μεταπολεμικῇ ζυμώσει ὡς ἡ σπουδαιοτέρα τῶν φάσεων αὐτῆς δέον νὰ ἐξαρθῇ τὸ τελευταῖον διάβημα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὰ μεγαλείτερα καὶ ἰσχυρότερα τῶν ἐθνῶν περὶ ἀποκηρύξεως τοῦ πολέμου ὡς ἐκνόμου μέσου. Προέτεινε δῆλα δὴ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας εἰς τὰς Κυβερνήσεις Ἀγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Ἰταλίας καὶ Ἰαπωνίας ὅπως τὰ κράτη ταῦτα συνάψωσι πρὸς ἄλληλα πολυμερῆ ἑνιαίαν συνθήκην, δι' ἧς νὰ ὑποχρεῶνται νὰ μὴ προσφεύγωσιν εἰς πόλεμον κατ' ἀλλήλων, ἤτοι νὰ παραιτηθῶσιν ἐπισήμως τῆς προσφυγῆς εἰς πόλεμον πρὸς διακανονισμὸν τῶν μεταξὺ αὐτῶν ἑκάστοτε προκυπτουσῶν διαφορῶν καὶ διενέξεων, τοῦ πολέμου κηρυσσομένου «ἐκτὸς νόμου». «Οἱ συμβαλλόμενοι—φέρεται λέγον τὸ κείμενον τῆς ὑπὸ μελέτην συνθήκης—δηλοῦν ἐπισήμως, ἐν ὀνόματι τοῦ λαοῦ των, ὅτι καταδικάζουν τὴν προσφυγὴν εἰς τὸν πόλεμον πρὸς λύσιν τῶν διεθνῶν διενέξεων καὶ ὅτι παραιτοῦνται τούτου ὡς ὀργάνου τῆς ἐθνικῆς των πολιτικῆς κατὰ τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις των. Ἐπίσης οἱ συμβαλλόμενοι συμφωνοῦν ὅπως ὁ διακανονισμὸς ἢ ἡ λύσις ὅλων τῶν διαφορῶν ἢ συγκρούσεων οἱασδήποτε φύσεως ἢ προελεύσεως, αἵτινες εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθοῦν ἀναμεταξύ των, θὰ ἐπιζητηθῇ μόνον δι' εἰρηνικῶν μέσων».

Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προΐδῃ τις τὸ ὁριστικὸν τέρμα τῆς διεξαγομένης συνεννοήσεως, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον ἓν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων κρατῶν, ἐξ ἐκείνων πρὸς τὰ ὁποῖα ἀπηυθύνθη ἡ ἀμερικανικὴ πρότασις, εὐθὺς ἀμέσως ἐδήλωσεν ὅτι ἔχει ἐπιφυλάξεις τινάς, περὶ ὧν παρεκάλεσε νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν λοιπῶν κρατῶν πρὶν ἢ ταῦτα σπεύσωσι πρὸς ἀπάντησιν. Ἀλλ' εἴτε προσχωρήσωσιν αἱ μεγάλαι δυνάμεις εἰς τὴν πρότασιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, εἴτε καὶ ναυαγήσῃ παντάπασι τὸ διάβημα, δύο θὰ προκύψωσιν ἀγαθά: ἐν μὲν τῇ πρώτῃ δῆλα δὴ περιπτώσει θὰ ἦτο τόσον κολοσσιαία ἡ ἠθικὴ ἐπίδρασις τοῦ ἐν λόγῳ συμφώνου καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ κράτη, ὥστε ταῦτα θᾶττον ἢ βράδιον θὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὴν συνυπογραφὴν τῆς περὶ ἀποκηρύξεως τοῦ πολέμου συνθήκης· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἡ πρότασις περὶ κηρύξεως τοῦ πολέμου «ἐκτὸς νόμου» τόσον θὰ ἠλεκτρίσῃ τοὺς λαούς, ὥστε οὐ μόνον θὰ λογισθῇ πολὺ τολμηρὰ ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου ὑπὸ οἱουδήποτε κράτους, καὶ κηρυσσόμενος οὗτος θὰ διεξαχθῇ ἐν ἀτμοσφαίρᾳ μεγάλης διεθνοῦς ψυχρότητος καὶ ἀντιπαθείας, ἀλλὰ καί, ἀνεξαρτήτως τούτου, τοιοῦτος σπόρος θὰ ἦτο ἀδύνατον, ἅπαξ ριφθεὶς εἰς τόσον διψῶν εἰρήνης

ἔδαφος, νὰ μὴ βλαστήσῃ εἰς καρποφορίαν.

Ἤδη ὁ διεθνὴς τύπος ἤρξατο τονίζων τὴν μεγίστην σπουδαιότητα τοῦ γενναίου ἀμερικανικοῦ διαβήματος, καθ' ἑκάστην δὲ δημοσιεύονται εὐμενέστατα ὑπὲρ αὐτοῦ σχόλια. Τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀπήχησις τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης καὶ συνετὴ ποδηγέτησις καὶ κατεύθυνσις αὐτῆς. Δὲν θὰ εἴμεθα μακρὰν τῆς ἀληθείας χαρακτηρίζοντες τὴν πραγμάτωσιν τῆς ἰδέας ὡς ἕνα ἐκ τῶν μεγάλων σταθμῶν τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν ἐννοοῦμεν διὰ τούτου, ὅτι πιστεύομεν εἰς τὴν ὁλοσχερῆ ἔκλειψιν τοῦ πολέμου ἐν τῇ ἀνθρωπότητι. Ὁ ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον ὑπολείπεται τῆς ἠθικῆς τελειώσεως, ὑπόκειται καὶ θὰ ὑπόκηται δυστυχῶς, εἰς παρεκτροπάς, αἱ ὁποῖαι, ὅπως ὁ πόλεμος, ἀποτελοῦσι τὰ λεγόμενα peccata caudata, ἐφ' ὅσον συνεπάγονται ἅλυσιν ὅλην ἁμαρτιῶν καὶ συμφορῶν. Ἡ διεθνὴς ὅμως κατὰ τρόπον τόσον ἐπίσημον κήρυξις τοῦ πολέμου ὡς ἐγχειρήματος «ἐκτὸς νόμου» ἀσφαλῶς θὰ περιορίσῃ εἰς τὸ μέγιστον τὸ δεινὸν τοῦτο, ἡ δ' ἐπὶ τῆς τηρήσεως τῆς ἀρχῆς ταύτης ἐπαγρύπνισις τῶν λαῶν ἀσφαλῶς θὰ ἀποτελῇ τὴν πραγματικωτέραν ἐγγύησιν διαρκεστέρας εἰρήνης τοῦ μέλλοντος.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΧΡ)ΚΟΣ ΛΑΟΣ

Κατὰ τὰς ἁγίας καὶ μεγάλας ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας προσέρχεται πολὺ πλῆθος ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς. Ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ οἱ χριστιανοὶ πληροῦν τοὺς ναοὺς μέχρι τῶν περάτων τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ δὴ ὅπου ἡ θεία λειτουργία καὶ ἡ ἀναίμακτος θυσία τοῦ Κυρίου γίνεται ἐν τάξει καὶ εὐλαβείᾳ καὶ ἀκούεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπὸ ἱκανοῦ καὶ ζηλωτοῦ κληρικοῦ. Μεθ' ὅλον τὸν σφοδρῶς πνέοντα ἄνεμον τῆς ἀπιστίας καὶ τῶν καινοφώνων διδασκαλιῶν, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶνε ἀμόλυντος ἀπ' αὐτῶν καὶ προστρέχει εἰς τοὺς ναούς, ἐνῷ εἰς ἄλλα ἔθνη δὲν παρατηρεῖται ἡ τοιαύτη εὐσέβεια. Διὰ τοῦτο δὲν συμφωνῶ πρὸς τὰς πανταχόθεν ὑπὸ λίαν ζηλωτῶν ἀκουομένας ἱερεμιάδας περὶ τῆς ἀσεβείας καὶ διαφθορᾶς τῆς νεωτέρας γενεᾶς· ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶνε φύσει εὐσεβὴς καὶ θρησκευτικὸς καὶ ἔχεται στερρῶς τῶν πατρικῶν παραδόσεων. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ὑπάρχουν οὐκ ὀλίγοι, καὶ δὴ μετὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον, οἵτινες ἀπηρνήθησαν τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν ὕλην καὶ τὴν κτῆσιν χρημάτων. Οἱ τοιοῦτοι προσπαθοῦν διὰ τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψεύδους νὰ κερδίσουν περισσότερα καὶ ἔχουν ὡς ἰδεῶδες τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου. «Ἔστω δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχὺς νόμος τῆς δικαιοσύνης» (Σοφ. Σολ. Β', 6)· ἀλλὰ ταχέως οἱ τοιοῦτοι ἐξέρχονται τῆς ἀπάτης, διότι ἡ ὕλη καὶ αἱ ἡδοναὶ ἥκιστα δύνανται νὰ φέρουν τὴν ποθουμένην εὐτυχίαν καὶ διότι τιμωροῦνται, ἀργὰ ἢ ὀγλήγορα, ὑπὸ τῆς θείας Δικαιοσύνης, ἐὰν κατορθώσουν ν' ἀποφύγουν τὴν ἀνθρωπίνην.

Ἀληθῶς ἐν πάσῃ ἱστορικῇ περιόδῳ ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀσεβεῖς καὶ διεφθαρμένοι ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται. Ἡ ἀρετὴ εἶνε δύσκολος, καὶ δὴ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς οἰκονομικῆς καχεξίας, χρόνους καθ' οὓς «ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνομεν καὶ ἐπὶ ἐπάλξεων πόλεων περιπατοῦμεν» κατὰ τὴν Γραφικὴν ῥῆσιν. Ἀλλ' ἡ ἀρετὴ φέρει τὴν εἰρήνην, τὴν χαράν, τὴν εὐτυχίαν. «Τραχεῖα μὲν τὸ πρῶτον, λέγει ὁ Ι. Βασίλειος, καὶ δύσβατος καὶ ἱδρῶτος συχνοῦ καὶ πόνου πλήρης ἡ πρὸς τὴν ἀρετὴν φέρουσα καὶ ἀνάντης ὁδός». «Ἡ κακία, λέγει καὶ ὁ Ι. Χρυσόστομος, πρόχειρόν τινα ἔχει τὴν ἡδονήν, διηνεκῆ δὲ τὴν ὀδύνην, ἡ δὲ ἀρετὴ βραχὺν μὲν ἔχει τὸν πόνον, διηνεκὲς δὲ τὸ κέρδος μετὰ τῆς εὐφροσύνης». Καὶ ὑπάρχουν οἱ ἀγωνιζόμενοι τὴν ἀρετὴν καὶ πολεμοῦντες, μὲ αὐτοθυσίαν, ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, ἄγνωστοι πολλάκις, ἀλλ' ἥρωες καὶ μάρτυρες τοῦ καθήκοντος. Ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἀθηνῶν ἐβράβευσεν ὄχι ὀλίγους, οἵτινες ἐργάζονται μὲ αὐτοθυσίαν. Πόσοι δὲ εἶνε ἄγνωστοι εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀρετὴ ὅμως εἶνε καρπὸς τῆς θερμῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις διευθύνει τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ καὶ δικαιοσύνῃ. Ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις, ἐκεῖ ὑψώνεται ἡ κακία καὶ ὁ ὑλισμός, ἐκεῖ ψυχραίνεται ἠθικῶς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀποβαίνει ἕρμαιον τῶν παθῶν. Ὀρθῶς δὲ ὁ Ἐρ. Ρενὰν ἐν τῇ ἀπονομῇ βραβείων τῆς ἀρετῆς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἔλεγεν «Οὐχὶ εἰς τοὺς ἠθολόγους καὶ ἐπιστήμονας, ἀλλ' εἰς τὸν Χρ)σμὸν ὀφείλεται πᾶσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐναπομείνασα ἀρετὴ καὶ πᾶν ἁγνὸν καὶ ὑψηλὸν φρόνημα, διότι ὁ ἀποδεχόμενος τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν καλλιεργεῖ ἐν τῇ συνειδήσει του τὸ δένδρον τῆς ἠθικότητος καὶ αὐταπαρνήσεως, ἔχον τὰς ῥίζας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ γονίμου ἐδάφους τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀποπνέον διὰ τῶν ἀμαράντων αὐτοῦ φύλλων σωτήριον τοῦ πνεύματος ἀτμόσφαιραν». Ναί· ἡ Χρ)κὴ θρησκεία ἀνεμόρφωσε τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἀναγεννᾷ τὰς ψυχὰς ἐκείνων, οἵτινες πιστεύουν εἰς τὸν Κύριον καὶ ὑποτάσσονται εἰς αὐτόν.

Τί ἠδύνατο ν' ἀποβῇ ὁ φύσει θρησκευτικὸς λαὸς

τῆς Ἑλλάδος ἐὰν ἐδιδάσκετο καὶ ἐκαλλιεργεῖτο. Δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησία ἐγκατελείφθη· δὲν ἔχει οὔτε κλῆρον, ἐκτὸς ὀλίγων, ἐφημεριακόν, ἀντάξιον τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς, οὔτε τὰ μέσα νὰ δημιουργήσῃ τοιοῦτον. Οἱ ἀληθεῖς κληρικοὶ πρέπει νὰ εἶνε τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἀρετῆς καὶ οἱ διδάσκαλοι τοῦ θείου λόγου εἰς ὠφέλειαν τῶν πιστῶν, ἐργαζόμενοι εἰς τὸν θεῖον ἀμπελῶνα, ἐν ᾧ τοσοῦτοι καὶ τηλικοῦτοι εἰργάσθησαν διδάσκαλοι καὶ θεοφόροι Πατέρες. Αὐτοὶ εἶνε οἱ τῆς χάριτος ***νομικοί, οἱ τὴν «κλεῖδα τῆς γνώσεως» πεπιστευμένοι*** (Λουκ. ΙΑ΄, 52), «οἱ ἡγούμενοι εἰς πάντα λόγον Κυρίου» (Β΄ Παραλ. ΙΘ). Αὐτοὶ εἶνε «φωστῆρες ἐν κόσμῳ λόγον ζωῆς ἐπέχοντες». Ὅταν θὰ κατορθώσωμεν νὰ δημιουργήσωμεν τοιούτους κληρικοὺς εἰς ἑκάστην πόλιν καὶ χωρίον, θὰ δυνηθῶμεν νὰ μορφώσωμεν ἠθικῶς τὸν λαὸν ὅστις ἔχει «λιμὸν τοῦ ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ». Οὕτω μόνον θ' ἀναγεννηθῇ ἡ φίλη Ἑλλὰς καὶ οἱ χριστιανοὶ δὲν θὰ μεταβαίνουν ἁπλῶς εἰς τοὺς ναούς, ἀλλὰ θὰ ἐξέρχωνται ἐξ αὐτῶν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου καινοὶ ἐν Χριστῷ καὶ ἀγωνισταὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ὡς ἐγένετο κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῆς Ἐκκλησίας, καθ' οὓς «οἱ ὡ θηρία ζῶντες, ἐγίνοντο ἄνθρωποι· οἱ ὡς ἑρπετά, ἀπατεῶνες, οἱ ὡς λέοντες, θυμικοί, οἱ ὡς σύες, ἡδονικοί...μετεβλήθησαν εἰς πᾶν τοὐναντίον» (Κλημ. Ἀλεξ. Προτριε. 14). Κύριος φωτίσοι καὶ ἐνισχύσοι τοὺς ἄρχοντας.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΞ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας Dr Randall Davidson

Σήμερον, 7η Ἀπριλίου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας Dr Randall Davidson, ὅστις κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν ἐξέχουσαν θὰ καταλάβῃ θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀγγλίας γενικῶς καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἰδιαιτέρως, συμπληροῖ τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Τῇ 6η ὅμως Φεβρουαρίου τοῦ τρέχοντος ὁ Πρωθιεράρχης τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἑώρτασε καὶ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς δράσεως αὐτοῦ ὡς Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας· τῇ δὲ 12η Νοεμβρίου τοῦ παρόντος ὁμοίως ἔτους θὰ ἑορτάσῃ τὴν πεντηκονταετηρίδα τῶν γάμων αὐτοῦ. Ἡ εὐτυχὴς αὕτη συγκυρία τοῦ ἑορτασμοῦ τριῶν Ἰωβηλαίων κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς Πριμάτου πάσης Ἀγγλίας, νομίζομεν ὅτι δύναται νὰ θεωρηθῇ εὐκαιρία μοναδική, ἵνα ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησίας» δώσωμεν εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Κλῆρον καὶ λαὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σκιαγραφίαν τῆς προσωπικότητος τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὅστις ἰδιαιτέραν τρέφει συμπάθειαν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὡς ἀπέδειξαν τὰ γεγονότα ἐν τῷ παρελθόντι.

Ὁ Dr Randall Davidson ἐγεννήθη ἐν Σκωτίᾳ τῷ 1848, μετὰ δὲ τὴν προκαταρκτικὴν καὶ μέσην παίδευσίν του ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ὀξφόρδην. Τῇ 1η Μαρτίου τοῦ 1874 εἰσῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου καὶ μετὰ τετραετίαν προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας Tait ὡς ἐφημέριος καὶ βοηθὸς (chaplain) ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ. Μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου, τὴν θυγατέρα τοῦ ὁποίου (καὶ σημερινήν του σύζυγον) ἐνυμφεύθη, διωρίσθη Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ τῶν Αὐτοκρατορικῶν Ἀνακτόρων τοῦ Windsor ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας, ἥτις διδοῦσα τὰς ἀρετάς, τὸν ἀδαμάντινον χαρακτῆρα καὶ τὴν μοναδικὴν διανοητικὴν ἱκανότητα καὶ περίνοιαν τοῦ νεαροῦ τότε Dr Randall, εἶχεν αὐτὸν ὡς σύμβουλον αὐτῆς, ἰδιότητα, ἣν ἐτήρησε καὶ ὅταν ἀποθανόντα τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Rochester Dr Thorold διεδέχθη ἐν τῇ ὁμωνύμῳ Ἐπισκοπῇ. Τῷ 1895 μετετέθη εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν τοῦ Winchester, τῷ δὲ 1903 ἀνήχθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας.

Εἶναι περίεργον ὅτι ὁ θαλερὸς πρεσβύτης Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας, ὅστις ὑφίσταται κόπους καὶ δὴ καὶ δοκιμασίας ἐσχάτως, ἐπὶ τῇ ἀναθεωρήσει τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν, χωρὶς νὰ προδίδῃ κόπωσιν ἡ ὅλη αὐτοῦ σωματικὴ κατάστασις, δὲν ἀπήλαυεν ἀνέκαθεν ὑγείας ἐξαιρετικῆς. Ὅταν πρὸ εἰκοσαετίας χηρευσάσης τῆς Ἐπισκοπῆς Λονδίνου ἐφέρετο μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων, ἔσπευσε νὰ παραιτηθῇ τῆς ὑποψηφιότητός του ἐπὶ τῷ λόγῳ ἐλλείψεως σωματικῆς ὑγείας ἐπαρκοῦς διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν εὐθυνῶν τῆς Ἐπισκοπῆς Λονδίνου ἀριθμούσης περὶ τὰ 8 ἑκατομμύρια χριστιανῶν Ἀγγλικανῶν. Παρ' ὅλα ταῦτα ἤδη ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας ἐργάζεται νυχθημερόν. Οἱ περὶ αὐτὸν λέγουσιν, ὅτι εἶναι ζήτημα ἂν ὑπάρχῃ ἄνθρωπος καθ' ἅπασαν τὴν Ἀγγλικὴν Αὐτοκρατορίαν ἐργαζόμενος πλειότερον αὐτοῦ καὶ μετὰ τῶν αὐτῶν, ὡς αὐτός, ἀποτελεσμάτων. Ἡ ἱκανότης αὐτοῦ ἐν τῇ διευθετήσει καὶ τῇ διαχειρίσει ζητημάτων ἐκκλησιαστικῶν εἶναι ἐξαιρετική. Παρὰ τῷ διανοουμένῳ κόσμῳ τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας θεωρεῖται ὡς κατέχων προτερήματα σπουδαῖα κυβερνήτου καὶ ἀρχηγοῦ. Τινὲς θέλουσι νὰ χαρακτηρίσωσιν αὐτὸν ὡς διπλωμάτην μᾶλλον, ἵνα ἐξηγήσωσι

τὴν ἱκανότητά του ἐν τῇ διακυβερνήσει τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας. Πλὴν τὸ μυστικὸν τῶν ἐπιτυχιῶν αὐτοῦ ἔγκειται ἐν τῷ χαρακτῆρι τῷ εὐθεῖ, τῇ εὐπροσηγορίᾳ καὶ τῷ βαθεῖ θρησκευτικῷ αἰσθήματι αὐτοῦ. Ὡς γνωστὸν πολλὰς μερίδας ἀριθμεῖ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία. Ἅπαντες ὅμως, καὶ οἱ τῆς Κάτω καὶ οἱ τῆς Ἄνω Ἐκκλησίας καὶ οἱ ὑπεράγαν προτεσταντίζοντες καὶ οἱ μᾶλλον ρωμανίζοντες, τρέφουσι συμπάθειαν πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις θεωρεῖται τὸ κέντρον τῆς ἑνότητος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀτομικὴ καὶ οἰκογενειακὴ αὐτοῦ ζωὴ ὡς χριστιανοῦ ἀποπνέει τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἁπλότητα. Ὁ οἶκος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἶναι οἶκος κατ' ἐξοχὴν χριστιανικός. Καθ' ἑκάστην Κυριακὴν μετὰ τὴν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Λάμπεθ, ἐν τῷ ὁποίῳ διαμένει, προσευχήν του, ἀναπαύεται. Κατὰ τὰς Κυριακὰς συνήθως δὲν κηρύττει, οὔτε δὲ καὶ δέχεται προσκλήσεις εἴτε ἐπισκέψεις. Διέρχεται τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του ἀναπαυόμενος.

Ὡς Ἀρχιεπίσκοπος παρακολουθεῖ προσωπικῶς τὰς ἀπειροπληθεῖς ὑποθέσεις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ δίδει εἰς ἑκάστην τὴν ἁρμόζουσαν κατεύθυνσιν καὶ λύσιν. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἐσχάτως ἐπεξετάθη καταπληκτικῶς πανταχοῦ τοῦ κόσμου ὅπου κυματίζει ἡ Ἀγγλικὴ σημαία. Ἱδρύθησαν νέαι Ἐπισκοπαὶ εἰς τὴν Κίναν, τὴν Ἰαπωνίαν, τὰς Ἰνδίας, τὴν Ἀφρικὴν καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Ἐν δὲ τῇ Ἀγγλίᾳ, ἀφ' ἧς ἀνέλαβε τοῦ οἴακας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἱδρύθησαν περισσότεραι Ἐπισκοπαί, παρ' ὅσαι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἕλληνος Ἀρχιεπισκόπου Θεοδώρου μέχρι τῆς προαγωγῆς του εἰς τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν ἀξίωμα. Ἅπαντες οὗτοι οἱ Ἐπίσκοποι θεωροῦσιν ὡς ἀρχηγὸν καὶ σύμβουλον αὐτῶν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας, ὅστις τόσον ἀγρύπνως παρακολουθεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν ὅλων τούτων τῶν ἐπισκοπῶν τῶν ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας, ὥστε, ὅτε πρό τινων ἐτῶν συνῆλθον ἅπαντες οἱ Ἐπίσκοποι, περὶ τοὺς διακοσίους πεντήκοντα, εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Λάμπεθ ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, εἷς ἐξ αὐτῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἀποικιῶν, εἶπεν, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γνωρίζει περισσότερα πράγματα ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτεταμένην του Ἐπισκοπὴν ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας Dr Randall εἶνε ὡσαύτως ἱεροκήρυξ διακεκριμένος. Τὰ κηρύγματα αὐτοῦ, ἅτινα προπαρασκευάζει πάντοτε ἐπιμελῶς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ χειρογράφου ἀπαγγέλλει, προξενοῦσι πάντοτε ἐντύπωσιν βαθεῖαν. Εἰς αὐτὰ καταφαίνεται ἡ βαθεῖα γνῶσις τῶν Γραφῶν καὶ τῆς κλασσικῆς φιλολογίας, ἰδιαιτέρως δὲ τῆς Ἀγγλικῆς ποιήσεως, ἐκ τῆς ὁποίας μετὰ μεγάλης εὐχερείας πολλάκις ἀναφέρει στίχους ὁλοκλήρους. Πλὴν ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν ἀποτελεῖ ἀναμφιβόλως μίαν τῶν σπουδαιοτέρων προσπαθειῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς του δράσεως. Ἂν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ σπουδαιότης τοῦ Βιβλίου τούτου διὰ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, ἀποτελοῦντος σχεδὸν καὶ τὴν Δογματικὴν καὶ τὴν Λειτουργικὴν καὶ τὴν βάσιν τῆς ὅλης θρησκευτικῆς ζωῆς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, τότε θὰ ἐννοηθῇ καλλίτερον ὑφ' ἡμῶν τῶν Ὀρθοδόξων τὸ μέγεθος, ἡ ἔκτασις καὶ ἡ σπουδαιότης τοῦ ἐγχειρήματος τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ἔχει συνδεθῇ ἀναποσπάστως τὸ Βιβλίον Προσευχῶν. Ἀπὸ τοῦ 1906 ἐργάζεται διὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Βιβλίου τούτου. Οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν συνεργατῶν του ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως ἔχουσιν ἀπέλθῃ τοῦ παρόντος βίου. Ἐπιζῇ αὐτός, ὅστις ἀνέκαθεν ἐθεωρεῖτο ὁ ἰθύνων νοῦς ἐν τῇ κινήσει ταύτῃ. Τὸ βιβλίον, ὡς γνωστόν, ἀπορριφθὲν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον, πρόκειται νὰ εἰσαχθῇ καὶ πάλιν εἰς αὐτὴν κατόπιν τῶν νέων τροποποιήσεων, τὰς ὁποίας ὑπέστη. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας, λέγουσιν, ὡς ἄλλος Συμεών, ἀναμένει ἀνυπομόνως τὴν κύρωσιν τοῦ Βιβλίου, ἵνα ἀναφωνήσῃ τό: «Νῦν ἀπολύεις».

Λονδῖνον 7 Ἀπριλίου 1928

† ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Μεγ. Παρασκευῆς ἡ «Ἑστία» ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ καθήκοντος» διαπιστοῦσα τὴν συγκίνησιν τοῦ λαοῦ ὄχι τόσον ἀπὸ τὴν ἐπίκαιρον θρησκευτικὴν ἀρθρογραφίαν τῶν ἐφημερίδων καὶ τὰ κηρύγματα τῶν ἱεροκηρύκων, ὅσον ἀπὸ «τὰς παλαιὰς λέξεις, τὴν ἁπλῆν, καὶ ὅμως τόσον μεστὴν ἐννοίας καὶ συγκινήσεως φράσιν τοῦ Εὐαγγελίου» ἡ ὁποία εἶνε ἡ μόνη κατάλληλος «νὰ μᾶς μεταδίδῃ τὴν ἱερὰν τῆς μεγάλης θυσίας συγκίνησιν», ἐκ τῆς ἀφορμῆς τῶν ἁγίων ἐκείνων ἡμερῶν ἐπιχειρεῖ μίαν εὐστοχωτάτην ἀντιβολὴν τοῦ χριστιανοῦ καὶ τοῦ κομμουνιστοῦ. Τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὑπόδειγμα διδακτικωτάτης δημοσιογραφικῆς ἀρθρογραφίας καὶ δεοντολογικῆς θέσεως τοῦ δημοσιογράφου ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ, διὰ

τὸ ὁποῖον γράφει, κρίνομεν ὠφέλιμον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα σχεδὸν ὁλόκληρον :

Ἔχομεν ὅμως, τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον,--ἐξακολουθεῖ ἡ «Ἑστία» νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ναῶν, νὰ προσεγγίσωμεν εἰς τοὺς συνωστιζομένους πιστούς, καὶ νὰ προσπαθήσωμεν νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἰδικήν των συγκίνησιν, τὴν ἰδικήν των ἁπλοϊκὴν σκέψιν, πρὸ τοῦ Θείου Δράματος ποὺ ἐξελίσσεται ἐμπρός των. Πόσον ἠμπορεῖ νὰ εἶνε παρηγορητικὴ καὶ τονωτικὴ καὶ ἐνισχυτικὴ ἡ ἐπικοινωνία αὐτή! Καὶ πόσον ὑψηλὰ διδάγματα, δικαιοῦται καὶ ἔχει καθῆκον νὰ ποριsθῇ ὁ δημοσιογράφος, ὁ πολιτικός, ὁ κοινωνιολόγος, ἀπὸ τὴν ἁπλοϊκὴν σκέψιν, ἀπὸ τὴν ἁγνὴν καὶ εἰλικρινῆ συγκίνησιν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, τῆς γυναικούλας, τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἐκκλησιάζονται κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Προσέξατε τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐξήρχετο χθὲς τὸ βράδυ ἢ σήμερον τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ συγκρίνατέ τον μὲ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐξήρχετο τὴν παρελθοῦσαν ἢ τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν συγκέντρωσιν τοῦ «Ἰντεάλ» ἢ τοῦ «Ἀπόλλωνος».

Ὁ πρῶτος ἤκουσε τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης—ποὺ «πάντα στέργει, πάντα πιστεύει πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει» —καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ καθήκοντος, τοῦ ὑψηλοῦ καθήκοντος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεσις κάμνει τὸν ἄνθρωπον καλύτερον, εὐγενέστερον, καὶ τοῦ παρέχει τὴν μεγαλυτέραν εὐχαρίστησιν: τὴν ἱκανοποίησιν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του. Ὁ δεύτερος ἤκουσεν ἀνθρώπους ὠχροὺς καὶ δηλητηριασμένους νὰ τοῦ διδάσκουν τὸ κήρυγμα τοῦ δικαιώματος, ποὺ δὲν δέχεται κανένα περιορισμόν, τὸ κήρυγμα τοῦ μίσους καὶ τῆς μοχθηρίας.

Ἡ ἐκκλησία δὲν ἐζήτησε τίποτε ἀπὸ τοὺς συγκεντρωθέντας ὑπὸ τὴν ἱεράν της στέγην. Οἱ ἄνθρωποι, ὅμως, τοῦ μίσους καὶ τῆς μοχθηρίας ἐζήτησαν ἀπὸ τοὺς ὀπαδούς των νὰ εἶνε ἕτοιμοι μὲ τὸ ἐγχειρίδιον ἢ τὴν βόμβαν εἰς τὸ χέρι, διὰ νὰ φονεύσουν καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα των, φθάνει νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀνατροπὴ ἡ ὁποία θὰ ἐγκαθιδρύσῃ κυρίαρχον ἐπὶ τῆς γῆς τὸ δικαίωμα μαζῆ μὲ τὸ μῖσος.

Πολλοὶ φεῦ! πολιτικοί, δὲν γνωρίζουν νὰ κάμουν τὴν διάκρισιν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν κατηγοριῶν τῶν πιστῶν: τῶν πιστῶν τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ καθήκοντος ἀφ' ἑνὸς τῶν πιστῶν τοῦ μίσους καὶ τοῦ δικαιώματος ἀφ' ἑτέρου. Οἱ πρῶτοι δὲν φαίνονται πολύ, δὲν φωνάζουν, δὲν θορυβοῦν. Οἱ δεύτεροι, ἐπειδὴ εἶνε ὀλίγοι καὶ ἐπειδὴ τὸ μῖσος τοὺς τυφλώνει καὶ ἐξυπνᾷ βαθειὰ εἰς τὴν ψυχήν των ἄγρια ἔνστικτα, θορυβοῦν συνεχῶς καὶ φαίνονται περισσότεροι.

Ἔρχεται ἔπειτα—ἄλλος παράγων διαφθορᾶς τῶν πολιτικῶν, τῶν γραφόντων, τῶν διανοουμένων, αὐτῶν ἐπὶ τέλους ποὺ πρέπει νὰ ὁδηγοῦν τοὺς λαοὺς ἡ ἀνάγνωσις, ποὺ δὲν γνωρίζει νὰ διακρίνῃ μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ βιβλίου, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ μὴ φανοῦν καθυστερημένοι, τοῦ νὰ δείξουν ὅτι εἶνε ἐνήμεροι καὶ ποτισμένοι ἀπὸ τὸ σύγχρονον πνεῦμα. Καὶ σταματοῦν, οἱ δυστυχεῖς, εἰς τὸν Μὰρξ καὶ εἰς τὸν Δαρβῖνον, καὶ εἰς τὰ τόσα φεῦ! βιβλία, ποὺ προσπαθοῦν νὰ παραστήσουν τὴν ἐπιστήμην ὡς ἐχθρὰν τῆς θρησκείας. Καὶ ἀγνοοῦν, ὅτι εἶνε πραγματικὰ ἀπολύτως καθυστερημένοι, διότι ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ ἐπιστήμη προώδευσε καταπληκτικῶς καὶ ἠδυνήθη νὰ γνωρίσῃ τὰ θαύματα καὶ τὴν ἐσωτερικὴν φιλοσοφίαν τῶν ἀπείρως μικρῶν καὶ τῶν ἀπείρως μεγάλων.

Ἀγνοοῦν οἱ καθυστερημένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, ὅτι σήμερον τὸ μικροσκόπιον καὶ τὸ τηλεσκόπιον διακηρύσσουν, ὅτι ὑπάρχει ὑπέρτατον ὄν, διευθῦνον τὰ πάντα καὶ ὑποτάσσον εἰς τὴν θέλησίν του, τὴν ὑψηλὴν καὶ ὡραίαν θέλησίν του, τὴν τυφλὴν φύσιν. Καὶ ἀγνοοῦν, ὅτι οἱ ταπεινοὶ ἄνθρωποι, οἱ πιστεύοντες ἀδιστάκτως εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, οἱ δακρύζοντες ὅταν ἀκούουν τὸν ἱερέα νὰ ἀναγινώσκῃ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰωάννου, καὶ σταυροκοπούμενοι, ὅταν ἔρχεται ἡ στιγμὴ διὰ νὰ εἴπῃ ὁ ληστὴς «μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου», ὅτι οἱ ἁπλοῖ αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶνε πλησιέστερα πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

***

Εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου σημειοῦνται αἱ πρῶται ἐκδηλώσεις μιᾶς πραγματικῆς ἀναγεννήσεως. Ὦ! εἶνε ἀσθενεῖς ἀκόμη, καὶ ὁ θόρυβος τῶν ἀντιθρησκευτικῶν καὶ ἀντεθνικῶν κηρυγμάτων εἶνε εἰσέτι πολὺ ἰσχυρός. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν συνείδησιν τῶν λαῶν, ποὺ εἶχε σκοτίσει ἡ μεταπολεμικὴ πνευματικὴ ταραχή, ἐξέρχεται πανίσχυρος ἡ μεγάλη ἐκείνη κίνησις, ἡ ὁποία θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὸ καθῆκον εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ κακὸν σταμάτημα τῶν τελευταίων αὐτῶν ἐτῶν, νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸν ὑψηλὸν καὶ μεγάλον σκοπόν της.

Προσέξατε τὸν ταπεινὸν ἄνθρωπον, ποὺ ἔκυψε σήμερα τὸ πρωῒ καὶ ἠσπάσθη μὲ κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν τὰ αἱματωμένα πόδια τοῦ Θεανθρώπου! Αὐτὸς θὰ εἶνε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν αὔριον ἡ ψυχὴ καὶ ἡ δύναμις τῆς ἀνθρωπίνης ἀναγεννήσεως.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινὰ	Ἦχοι
ΜΑΪΟΣ	6	Κυρ. Δ΄ Παραλ.	Κυρ. Δ΄ Παραλ	Ε΄	γ΄
	13	Κυρ. Ε΄ Σαμαρ.	Κυρ. Ε΄ Σαμαρ	Ζ΄	δ΄
	20	Κυρ. ΣΤ΄ Τυφλ.	Κυρ ΣΤ΄ Τυφλ	Η΄	πλ. α΄
	27	Κυρ. Ζ΄ Ἁγ. Πατ	Κυρ. Ζ΄ Ἁγ. Πατ	Ι΄	πλ β΄

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ὁμολογία τοῦ Θωμᾶ.

Δὲν φαίνονται ἐπαρκῶς ψυχολογημένα ὅσα ἐν θρησκευτικῷ περιοδικῷ ἐγράφησαν περὶ τῆς ὁμολογίας τοῦ Θωμᾶ. Ἡ ὁμολογία τοῦ Θωμᾶ «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» χαρακτηρίζεται ὡς «φέρουσα τὸ ὅλον ὕψος τῆς ἐλευθέρας πράξεως τοῦ ἀνθρώπου», ὡς «καρπὸς ἀμέσου πείρας ἐσωτερικῆς» «ἐκδηλουμένης εἰς διαβεβαίωσιν «ἐν ᾗ συντρέχει ὁ ὅλος ἄνθρωπος, ἤτοι καὶ αἴσθημα, καὶ γνῶσις, καὶ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου», μακαρίζεται δ' ὡς ἐκ τούτου, ὁ ἀπόστολος διὰ τὴν τοιαύτην του ὁμολογίαν. Ἡ ψυχολογία αὕτη τῆς ὁμολογίας τοῦ Θωμᾶ δὲν εἶνε ἡ ὀρθή. Διότι ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου

δὲν ἐπῆλθεν ὡς ἀποτέλεσμα «ἐλευθέρας πράξεως», ἀλλ' ὡς βεβαιότης φύσεως ὑλικῆς, ὡς βεβαιότης ἀναγκαστική, τοιαύτη δὲ πεποίθησις οὐδεμίαν κέκτηται ἠθικὴν ἀξίαν. Ὁ Θωμᾶς, ἀπιστήσας εἰς τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἀξιοπιστίαν τῶν συναποστόλων καὶ ὄχι ἁπλῶς θέσας ἐν ἀμφιβόλῳ, ἀλλὰ ἀποκρούσας τὰς μαρτυρίας των, ἐδήλωσεν ὅτι θὰ πιστεύσῃ μόνον ἐὰν βάλῃ τὸν δάκτυλόν του εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων καὶ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ Διδασκάλου του, ἤτοι μόνον ἐὰν ἀποκομίσῃ πεποίθησιν ὑλικήν, ἡ ὁποία θὰ τὸν ἐξηνάγκαζε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ὅτε καὶ μόνον θὰ ὡμολόγει αὐτὸν «Κύριον καὶ Θεὸν» καθ' οἷον τρόπον οὐδεὶς σώας ἔχων τὰς φρένας θὰ ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ὁ χάρτης, ἐφ' οὗ ταῦτα γράφονται, εἶνε λευκός. Τοιαύτη ὅμως ὁμολογία δὲν εἶνε προϊὸν θρησκευτικῆς πίστεως, δὲν προέρχεται δῆλα δὴ ἐξ ἐλευθερίας. Ὁ Θωμᾶς εἶνε ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῶν ἀξιούντων νὰ πιστεύουν μόνον εἰς ὅ,τι βλέπουν, ἀκούουν καὶ ψαύουν, ἤτοι θεωροῦν ἀξιόπιστον μόνον ὅ,τι τοῖς προσκομίζουν τὰ ὑλικά των αἰσθητήρια, ἀδιάφορον ἂν τοῦτο τοὺς ὑποβιβάζῃ ἢ ἂν ἀντιφάσκῃ πρὸς ὅ,τι ἐν τῇ πραγματικότητι πράττουν. Διότι ἀλλοίμονον ἂν ὁ ἄνθρωπος ὥριζεν ἑαυτὸν ὡς τὸ ἄθροισμα τῶν ὑλικῶν μόνων γνώσεών του, ἐνῷ, ἀφ' ἑτέρου,—καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁ μόνον τὰς ὑλικὰς γνώσεις θεωρῶν ὡς ἀξιοπίστους—, αἱ μὴ ὑλικαὶ γνώσεις καὶ βεβαιότητές του εἶνε ἀπείρως πλείονες τῶν ὑλικῶν. Δὲν συνέτρεξε λοιπὸν εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἀπ. Θωμᾶ «ὁ ὅλος ἄνθρωπός» του, ἀλλὰ μόνον τὰ ὑλικώτατα αἰσθητήρια τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀφῆς· «ἐὰν μὴ ἴδω.., καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου..». Πρὶν ἢ συνδράμουν πρὸς σχηματισμὸν πεποιθήσεως τὰ αἰσθητήρια ὄργανά του, ἦτο «ἄπιστος», καθ' ὃν χρόνον οἱ συνάδελφοί του εἶχον ἤδη πιστεύσει χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ κατ' ἐξοχὴν ὑλικὸν αἰσθητήριον: τὴν ἀφήν. Ἡ ὁμολογία λοιπὸν τοῦ ἀπ. Θωμᾶ δὲν ἔχει τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τῆς ἐκ τῆς πίστεως βεβαιότητος. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ὁ Κύριος ὄχι μόνον δὲν ἐπῄνεσεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἀπεδοκίμασε προσθέσας: «μακάριοι οἱ **μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες**»,—οἱ ἄνευ τῆς συνδρομῆς δηλ. τῶν αἰσθητηρίων πιστεύοντες, ὁ δὲ Θωμᾶς ἐφωράθη ἀνίκανος νὰ πιστεύῃ εἰς τὰ ἀόρατα καὶ ἄψαυστα ὑπερφυσικά.

Αἱ ἱστορικαὶ μοναί.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Σινᾶ τελευταίαν ἐπίσκεψίν του ὁ Παναγ. Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας πληροφορηθεὶς ἐν ταῖς μετὰ τῶν σιναϊτῶν ἀδελφῶν κοινολογίαις ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τῆς μονῆς συμποσοῦνται σήμερον εἰς 39 μόνον, ὧν 20 διακονοῦσιν ἐν τοῖς διαφόροις μετοχίοις τῆς μονῆς, ἐνῷ πρὸ δύο μὲν αἰώνων ἐμόναζον ἐν αὐτῇ 100 ἀδελφοί, μόλις δὲ πρὸ εἰκοσιπενταετίας οὗτοι ἀνήρχοντο εἰς 65 παραμένοντας ἐντὸς τῆς μονῆς, ἐξέφρασεν ἐν μελαγχολίᾳ τὴν ἔκπληξιν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ὀλιγότητι τῶν σιναϊτῶν. «Διότι ἡ μονὴ τοῦ Σινᾶ δὲν εἶνε μία ἐκ τῶν πολλῶν μονῶν τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδοξίας δυναμένη καὶ νὰ διαγραφῇ ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἱερῶν μονῶν. Οἱ συγκροτοῦντες αὐτὴν μοναχοὶ δὲν ἔχουν προορισμὸν μόνον τὴν πραγμάτωσιν τοῦ μοναχικοῦ ἰδεώδους· εἶνε συνάμα καὶ διακονηταὶ καὶ φύλακες ἱεροῦ προσκυνήματος, ὅπως εἶνε καὶ οἱ τοῦ τάγματος τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, καὶ διὰ τοῦτο ἐνδιαφέρει τὰ μέγιστα καὶ πάσας μὲν τὰς ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας, ἰδιαιτέρως δὲ τὰς γειτονικὰς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας, πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ εἰς χεῖρας τῶν Σιναϊτῶν ἐμπεπιστευμένου θησαυροῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους». Ἡ Α.Θ.Π. γνωρίζει βεβαίως ὅτι γενικῶς τὰ τοῦ μοναχικοῦ βίου παρ' ἡμῖν εὑρίσκονται σήμερον ἐν ὀπισθοδρομήσει, πολλῶν ἕνεκα λόγων, τινὲς τῶν ὁποίων βαρύνουσιν, ὡς εἶπεν, ἐπ' αὐτῶν τούτων τῶν μοναχῶν. Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἐνόμισεν ἀναγκαῖον ὅπως ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου μετὰ τῆς ἱερᾶς σιναϊτικῆς Συνάξεως μελετήσωσι σοβαρῶς τὰ μέσα δι' ὧν ἡ Σιναϊτικὴ Ἀδελφότης θὰ παραμείνῃ σεβαστὴ καὶ ὡς ἀριθμός.

Μουσικαὶ αὐθαιρεσίαι.

Τάξις νέων νομιζόντων τὴν ἐν τοῖς ναοῖς ψαλμῳδίαν ἔργον τοῦ τυχόντος μουσολήπτου, ἐπιχειρεῖ συνήθως κατὰ τὴν Μεγ. Ἑβδομάδα νὰ ἀσκήσῃ ἐν τοῖς ναοῖς μελῳδίαν ἐκ τετραφωνίας ἢ πολυφωνίας τοιαύτην, ὥστε ἀντὶ κατανύξεως νὰ προκαλῇ ἀγανάκτησιν. Κατὰ τῆς τοιαύτης ἀνευλαβοῦς ἀτασθαλίας, ἄγνωστον ὑπὸ τίνων ἁρμοδίων ἐπιτρεπομένης, ἤρξατο ἤδη νὰ διαμαρτύρεται καὶ ὁ τύπος, πολὺ δικαίως. Ἐὰν ἁρμόδιοι λογίζωνται κοινῶς οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἐπίτροποι, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι οὐχὶ μόνον εἶνε οἱ ἀκαταλληλότατοι, ἀλλὰ φωρῶνται καὶ ἀσεβοῦς ἀκοσμίας αἴτιοι, ἐνῷ εἶνε τεταγμένοι διὰ νὰ συντελοῦν εἰς τῆς εὐσεβείας τὴν αὔξησιν. Ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι ἀποφασισμένος νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀτασθαλίαν ταύτην».

Τὸ ἀντικομμουνιστικὸν νομοσχέδιον.

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι τὸ τόσον καιρὸν ἀναμενόμενον ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀντικομμουνιστικὸν νομοσχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ μέχρι τοῦδε ἐκνόμως δρῶν παρ' ἡμῖν κομμουνισμὸς νὰ ὑπαχθῇ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὸν ζυγὸν τοῦ νόμου, ὑφ' ὃν

ὑπάγονται πάντως ὥς τε ἄτομα καὶ ὡς ὁμάδες καὶ πᾶσαι πάντων αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς,—θέλομεν, λέγομεν, νὰ πιστεύωμεν, ὅτι τὸ νομοσχέδιον τοῦτο δὲν ἐδόθη πρὸς δημοσίευσιν διὰ νὰ ἀναγνωσθῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ προανακουφισθῇ ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι τάχιστα θὰ μεταβληθῇ εἰς νόμον. Ἐκ τοῦ τύπου κατέστη γνωστόν, ὅτι τὰ κομμουνιστικὰ στοιχεῖα ἔδειξαν τάσεις ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ νομοσχεδίου, παραλλήλως ὅμως ἀνεκοινώθησαν ὑπὸ ἁρμοδίων διαβεβαιώσεις ὅτι τὸ κράτος θὰ πράξῃ τὸ καθῆκόν του. Προτιμῶντες νὰ ἴδωμεν ὡς τάχιστα ἐν τῇ πραγματικότητι ἐκδηλούμενον τὸ καθῆκον τοῦτο, δὲν θὰ παράσχωμεν τὸ περιεχόμενον τοῦ νομοσχεδίου εἰ μὴ ἀφοῦ περιβληθῇ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου. Τοῦτο δέ, διότι πολλάκις τὸ κοινὸν ἐγεύθη παρομοίωσιν γλυκασμῶν ἀπὸ μόνου τοῦ χάρτου, χαρτίνων δ' ἐπαγγελιῶν ἐχορτάσθημεν.

Διαφωνοῦμεν.

Δὲν δυνάμεθα νὰ συμφωνήσωμεν πρὸς τοὺς μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ ἐπικροτοῦντας τὴν ἐπ' ἐσχάτων τεραστίως ἀναπτυχθεῖσαν μανίαν τῶν λεγομένων «ρεκόρ», ἤτοι τῶν ἐπιδόσεων εἴτε εἰς τὰ διάφορα τοῦ ἀθλητισμοῦ εἴδη, εἴτε—καὶ κυρίως—εἰς τὴν ταχύτητα. Καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ἠρωτήσαμεν: πρὸς τί ἡ τόση ἰλιγγιώδης ταχύτης; Διὰ νὰ γενικευθῇ—ἀπαντῶσι—μία ταχυτάτη συγκοινωνία ἐξυπηρετικὴ τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων τῶν λαῶν, καί, ἐπὶ τούτοις, νὰ προαχθῇ ἡ ἐξάλειψις τῶν διαφόρων παρεξηγήσεων μεταξὺ τῶν λαῶν, νὰ δημιουργηθοῦν νέοι μεταξὺ αὐτῶν δεσμοὶ καὶ νὰ προοδεύσῃ ἡ μεγάλη ἰδέα τῆς παγκοσμίου εἰρήνης! Ὥστε πάντα ταῦτα ἐπιτυγχάνονται ἐάν, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ «ρεκόρ» ἀεροπορικῆς διαβάσεως ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀμερικὴν ἑξήκοντα καὶ ἑνὸς χιλιάδων χιλιομέτρων ἀντὶ τῶν ἑξήκοντα, φονευθοῦν τὸν οἰκτρότερον τῶν θανάτων οἱ φιλόδοξοι μανιακοὶ τῶν ρεκόρ, οἱ γονεῖς καὶ οἰκεῖοί των πενθήσουν, καὶ τὰ λοιπά! Ἀλλ' ἡ παραφροσύνη αὕτη τῆς σπατάλης τόσων δυνάμεων εἰς ἐπιδόσεις οἱασδηποτε φύσεως, ἡ μεταδιδομένη ἀκόμη καὶ εἰς ἀπείρους ἀνοήτους θεατὰς ἢ ἀναγνώστας, εἶνε χαρακτηριστικὴ τῆς ἐποχῆς, ἀφοῦ ἤρχισε νὰ γίνεται λόγος καὶ περὶ...ταυρομαχιῶν εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν Στάδιον!

Ἡ ἀποστολὴ τῆς γυναικός.

Ἐν τῷ καὶ παρ' ἡμῖν ἀπό τινος θορυβουμένῳ μικροκόσμῳ εὐαρίθμων τινῶν γυναικῶν, πολλὰ περὶ τῆς χειραφετήσεως καὶ τῆς ψήφου βουλευομένων, φλυαρουσῶν καὶ γραφουσῶν, ἠκούσθη, τέλος πάντων, καὶ φωνὴ βαθείας συνέσεως παρὰ γυναικός. Ἐν μακρῷ ἄρθρῳ αὕτη ἀναπτύσσουσα δι' ἐπιχειρημάτων βαθυστοχάστων ὅσον καὶ πειστικῶν τίνα τὰ προσόντα τῆς γυναικὸς καὶ ἡ ἀντίστοιχος πρὸς ταῦτα σπουδαιοτάτη αὐτῆς ἀποστολή, χαρακτηρίζει ὡς ἀνατροπὴν τῆς φυσικῆς τῶν πραγμάτων τάξεως τὴν μεταβολὴν ἢ τὴν ἀνάμειξιν τῶν «ρόλων» τῶν δύο φύλων, ἤτοι τὴν ἐξίσωσιν τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελον χορηγηθῇ εἰς αὐτὴν τὰς δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ζητεῖ. «Ζητεῖται ἡ χορήγησις ψήφου εἰς τὴν γυναῖκα καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἔπρεπε νὰ γείνῃ μᾶλλον σκέψις νὰ ἀφαιρεθῇ αὕτη ἀπὸ ἱκανὸν ἀριθμὸν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν πλήρη συνείδησιν τῆς σπουδαιότητος τοῦ ὑπερτάτου τούτου δικαιώματος». Πολὺ ὀρθῶς. Οἱ «ρόλοι» ἑκατέρου τῶν φύλων εἶνε καθωρισμένοι ὑπὸ τῆς φύσεως· ἡ δὲ γυνὴ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὴν ὄχι μόνον «τοὺς ὡραιοτέρους», ἀλλὰ καὶ τοὺς «δημιουργικωτέρους», ἐφ' ὅσον εἶνε ἡ μόνη δημιουργὸς τῆς ἑστίας καὶ τῆς οἰκογενείας, ἤτοι τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους. «Ἡ κοινωνία δὲν εἶνε παρὰ τὸ ἀπαύγασμα τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι διαπαιδαγωγοῦν καὶ μορφώνουν. Ἐὰν ἡ γυναίκα ἐκφυλισθῇ, ἐὰν δηλαδὴ ἐκπέσῃ τοῦ ρόλου της, ἡ φυλὴ ὁλόκληρος θὰ ἐκπέσῃ». Ὅτι δὲ ἐπιτυγχάνουσα τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίζειν θὰ ἐκφυλισθῇ, εἶνε πρόδηλον. Πρῶτον, μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν, θὰ ἐπιδιώξῃ ἀσφαλῶς καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι, ἤτοι τοῦ ἀναμιγνύεσθαι εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν μὲ δικαιώματα ἀπολύτως ἴσα πρὸς τὰ ἀνδρικά. Ἀλλ' ἡ ὑπὸ γυναικῶν διαχείρισις τῶν κοινῶν θὰ ἔχῃ ὡς ἐπακόλουθα τὴν αὐτεπιβολὴν ἢ τῆς ἀγαμίας ὡς ἀλυγίστου νόμου sine qua non, *ἢ τῆς ἑκουσίας στειρώσεως. Δεύτερον, ἂν συμβῇ νὰ τεκνοποιήσῃ, τὰς ἐρχομένας εἰς τὸν κόσμον μικρὰς ὑπάρξεις θὰ ἀπομακρύνῃ ὡς πραγματικὰ ἀπορρίμματα, θὰ τὰς ἐκθέσῃ εἰς τὸ ἔλεος τῶν περιστάσεων. Τρίτον, ἡ διαίρεσις θὰ συνεπαγάγῃ πάντοτε μίαν μείωσιν: ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ διαιρέσῃ ἑαυτὴν εἰς ἄνδρα καὶ εἰς γυναῖκα, ἤτοι νὰ εὑρίσκηται καὶ εἰς τὸν οἶκον καὶ εἰς τὸν δρόμον, «χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ εὑρεθῇ καὶ ἀπὸ τῶν δύο ἐπόψεων εἰς κατάστασιν κατωτερότητος». Ὅταν λείψῃ ἀπὸ τὴν ἑστίαν ἡ γυνή, δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον γυνὴ καὶ μήτηρ, δὲν θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἔθνος. Καὶ καταλήγει τὸ συνετώτατον ἄρθρον της ἡ τετραγωνικωτάτη κυρία: «Τὸ νὰ δημιουργήσωμεν ἡμεῖς μίαν τεχνικὴν ἔξοδον τῶν γυναικῶν ἀπὸ τὰς οἰκογενείας των, διὰ νὰ μιμηθῶμεν ἁπλῶς ἐκεῖνο, ποὺ κατ' ἀνάγκην συνέβη ἀλλοῦ, θὰ ἦτο ἕνα γεγονὸς πολὺ ἀξιοθρήνητον».*

Ἡ ὑποδούλωσις τῆς ἐλευθερίας.

Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀγαθὸν πολυτιμότερον τῆς ἐλευθερίας. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο γνωρίζει

ἕκαστος ἄνθρωπος, διεπίστωσε δὲ τὴν ἀλήθειάν του —καὶ τὴν διαπιστοῖ ἀδιαλείπτως—ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ διὰ τηλεσκοπίων προσπαθῶν νὰ σπουδάσῃ τὰ ἐν Ρωσίᾳ συμφέροντα ἐξωρρωσικὸς κομμουνισμός, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν Ρωσίᾳ περιαγόμενος ὑπὸ τῶν Ρώσων κομμουνιστῶν ξένος διὰ νὰ θαυμάσῃ μόνον ὅ,τι βλέπει καὶ ὅ,τι ἀπὸ τὰ κομμουνιστικὰ ἀκούει χείλη, εἶνε ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν μπολσεβικὴν φενάκην. Τὸ κακὸν ὅμως εἶνε ὅτι ὑπῆρξαν μελετηταὶ τῆς γνησίας μπολσεβικίας, ἐν δὲ τῇ διασήμῳ διὰ τὸ παγκόσμιόν της κῦρος «Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων» τῶν Παρισίων («Revue des deux mondes») ἐπιφανὴς γάλλος πολιτικὸς ἐδημοσίευσεν ἐπ' ἐσχάτων περὶ τῆς ἐν τῇ σημερινῇ Ρωσίᾳ ἐλευθερίας μελέτην ἐξ ἐπιμελεστάτης καὶ βαθυτάτης ἐπιτοπίου παρατηρήσεως τῶν τοῦ κράτους τῶν Σοβιέτ, παρέχουσαν τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῆς ὑποδουλώσεως πάσης ἐλευθερίας. Ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου ἐδημιουργήθη τοιοῦτος, ὥστε νὰ ἦνε δυνατὴ ἡ νόμιμος πολυγαμία. Ἐντεῦθεν οἰκογένεια δὲν ὑπάρχει, καὶ τὸ τέκνον ἀνήκει κατὰ νόμον εἰς τὸ κράτος. «Ἡ φυσιολογικὴ ἀνάπτυξις τῆς νομοθεσίας μας—γράφει ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς—πρέπει νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ γάμου». «Πρέπει νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὴν οἰκογένειαν διὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος διὰ νὰ ἐκλείψῃ ἡ στενὴ αὐτὴ ἀγάπη τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα των, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχουν πάντοτε πλησίον των». Ἰδοὺ καὶ ἡ σχετικὴ κομμουνιστικὴ ἐντολή: «Συνιστῶμεν εἰς τὴν νεολαίαν νὰ μὴ τιμᾷ παρὰ μόνον τοὺς γονεῖς ποὺ ἔχουν κομμουνιστικὰς ἀπόψεις καὶ ὑπερασπίζουν ἐνσυνειδήτως καὶ ἐνεργῶς τὰ συμφέροντα τοῦ προλεταριάτου. Τοὺς ἄλλους γονεῖς πρέπει ἀντιθέτως νὰ τοὺς μορφώνουν τὰ παιδιά των τὰ ἔχοντα κομμουνιστικὰς ἀρχάς. Δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς γονεῖς ὡς ἀρχὴν γενικήν». Εἶνε, λοιπόν, τὰ τέκνα τῶν πολιτῶν ἰδιοκτησία τοῦ σοβετικοῦ κράτους ὡς, ἄλλως τε, καταφαίνεται ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ παιδίου ὡς μαθητοῦ τοῦ κομμουνιστικοῦ σχολείου τοῦ ὁποίου ὑφίσταται τὴν ἀμείλικτον τυραννίαν. Οὐδὲν παιδίον προβιβάζεται ἂν κριθῇ πολιτικῶς ἀκατάλληλον· γίνεται δὲ κατάλληλον ἐὰν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δράσεώς του ἀνήκῃ εἰς τοὺς «ἐρυθροὺς προσκόπους», ἢ εἰς τοὺς «συλλόγους τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας», ἢ εἰς τὰς «ἑνώσεις τῶν ἀθέων». Αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ τὸν προβιβασμόν· διὰ τοῦτο, κατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτῶν τῶν μπολσεβικῶν, «ἡ ἀγραμματοσύνη τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων μας εἶνε τεραστία». Ἐὰν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ κράτος ἐκλέγει αὐθαιρέτως εἰς ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς παιδείας ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐπιθυμεῖ νὰ μορφώσῃ καὶ προορίζει ὡς ὑπαλλήλους τοῦ μπολσεβικοῦ κράτους, ἐννοεῖ πόσον οὗτοι εἶνε ἐστερημένοι πάσης ἐλευθερίας καὶ ἀτομικῆς πρωτοβουλίας. Ἀλλὰ πλήρης δουλεία τῆς συνειδήσεως βαρύνει καὶ τὸ γράφειν καὶ τὸ πολιτεύεσθαι. Ἐν Ρωσίᾳ γράφουν μόνον οἱ ὑπάλληλοι τοῦ κράτους, ἄρα ἐλεύθερος συγγραφεὺς δὲν ὑπάρχει. Ἐπὶ πλέον ἐκτελοῦνται αἰφνιδιασμοὶ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς βιβλιοθήκας καὶ γίνεται κατάσχεσις παντὸς βιβλίου ὁπωσδήποτε σχετιζομένου πρὸς τὴν προμπολσεβικὴν ἐποχήν. Ἡ σκέψις, διὰ νὰ ἐκφρασθῇ, πρέπει νὰ διέλθῃ διὰ τῆς λογοκριτικῆς χοάνης τοῦ κράτους. Καὶ ἔπειτα οἱ ἐν τοῖς κόλποις τῶν ἀστικῶν κρατῶν εὑρισκόμενοι κομμουνισταὶ κόπτονται ὑπὲρ τῶν ἐλευθεριῶν των καὶ τὰς διεκδικοῦν οὐχὶ ἐν ὀνόματι τῶν ἰδικῶν των ἀρχῶν, ἀλλ' ἐν ὀνόματι τῶν ἀρχῶν τῆς ἀστικῆς ἐλευθερίας. Καὶ ὑπάρχουν μεθ' ὅλα ταῦτα ἄνθρωποι, ἀσπαζόμενοι τὴν ἀστείαν αὐτὴν «ἰδεολογίαν»!

Τί γίνεται παρ' ἡμῖν;

Ἡ Σχολικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ζυρίχης ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς γονεῖς τῶν μαθητῶν τὴν κάτωθι ἔκκλησιν: «Γονεῖς, ἐὰν θέλετε νὰ διατηρήσωσι τὴν ὑγείαν των τὰ τέκνα σας καὶ νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῶν σπουδῶν των, νὰ εἶναι ὡπλισμένοι, ὅταν ἐνηλικιωθῶσι, διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, σεβασθῆτε τοὺς ἀκολούθους κανόνας: 1) Μόλις ἔλθῃ ἡ νύξ, ἡ θέσις τοῦ παιδίου εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ὄχι εἰς τὴν ὁδόν. 2) Μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 10 ἐτῶν χρειάζεται 12 ὡρῶν ὕπνος καὶ 10—17 ἐτῶν τοὐλάχιστον 10 ὡρῶν. 3) Ἀπασχολεῖτε τὰ τέκνα σας ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἰς οἰκιακὰς ἐργασίας· προφυλάσσοντες αὐτὰ ἀπὸ τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν τοῦ δρόμου, θὰ τὰ συνηθίσετε νὰ χαίρωσι μὲ τὴν ζωὴν τῆς οἰκογενείας καὶ θὰ φροντίσετε νὰ κανονίσετε τὴν προσπάθειαν ἕκαστος ἀναλόγως τῶν δυνάμεών του. 4) Μὴ ζητήσετε ἀπὸ τὰ τέκνα σας ἐργασίαν παραγωγικὴν ἔξω τῆς οἰκίας, διότι πολλάκις αἱ δυνάμεις των τίθενται οὕτως εἰς ἰσχυροτάτην δοκιμασίαν, τὸ ἐνδιαφέρον των διὰ τὰ σχολικὰ πράγματα μειοῦται, καὶ τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖον κερδίζουν, ἀποτελεῖ δι' αὐτὰ πηγὴν πειρασμῶν. 5) Μὴ ὑπερβαίνετε τὸ ὅριον ὡς πρὸς τὰ μαθήματα τῆς μουσικῆς, χοροῦ, στενογραφίας κλπ. 6) Οἱ μαθηταὶ δὲν πρέπει νὰ εἶναι μέλη καμμιᾶς ὀργανώσεως. 7) Μὴ ὁδηγῆτε ποτὲ τὰ παιδιὰ εἰς τὸν κινηματογράφον.

Τὴν πληροφορίαν παραθέτομεν διὰ τὰ καθ' ἡμᾶς, ἄνευ σχολίων, διότι εἶναι γνωστὴ ἡ ἀνάγκη σοβαρᾶς περὶ τῶν νεαρωτέρων βλαστῶν τῆς γενεᾶς μας μερίμνης καὶ ἀπὸ τῶν ἀπόψεων τούτων, τὰς ὁποίας θίγουσιν οἱ πρακτικοὶ τῆς Ζυρίχης παιδαγωγοί.

Ματαία ἔφοδος.

Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ὁ ρωσικὸς μπολσεβισμὸς ἐνόμισεν ὅτι μία ζωηρὰ ἔφοδος ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας θὰ ἦτο ἐπικαίρως ἀποτελεσματική. Τῆς ἐκστρατείας ταύτης τὸ πρόσταγμα ἐδόθη βεβαίως ὑπὸ τῆς σοβετικῆς κυβερνήσεως, καὶ ἡ ἀντιχριστιανικὴ ὁμοβροντία τοῦ τύπου ἐκρότησεν ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον τῆς μπολσεβικίας. Ἡ ἐπίθεσις αὕτη ὑπὸ τῶν πολιτικωτέρων ἐφημερίδων δὲν ἐγένετο ἀπροκαλύπτως ἐν ὀνόματι τῆς ὑλιστικῆς ἀπιστίας, ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ ἡρμηνεύθη ὡς ἀγὼν κατὰ μιᾶς μορφῆς τῆς οἰκονομικῆς ὑποστάσεως τῶν λαῶν, ἤτοι κατὰ τῆς κεφαλαιοκρατίας, μεθ' ἧς τάχα εἶνε στενῶς ἡ χριστιανικὴ πίστις συνδεδεμένη. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ αὐτοὶ οἱ κομμουνισταὶ καλῶς γνωρίζουσιν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς οὐδέποτε προσέδωκεν οὐδὲ προσδίδει ἀπολυτον σημασίαν εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ τὰς οἰκονομικὰς μορφὰς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καί, κατ' ἀκολουθίαν, ὅτι δὲν εἶνε διόλου πραγματικὸς ὁ συνδυασμὸς τῆς κεφαλαιοκρατίας καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καταβάλλεται ἐντεταμένη προσπάθεια νὰ συρραφοῦν διάφοροι δικαιολογίαι τῆς ἀντιχριστιανικῆς προπαγάνδας μετὰ ἀντιφάσεων τόσων, ὥστε ἐκ τοῦ ὅλου ἀγῶνος ἀποκομίζεται ἡ ἐντύπωσις ἀγωνιώδους δυσανασχετήσεως διὰ τὴν ἐν Ρωσία μείζονα ἔντασιν τῆς θρησκευτικότητος, παρὰ τὴν ἐργώδη ἀντιθρησκευτικὴν τῶν κομμουνιστῶν δραστηριότητα. Καὶ ἡ δυσανασχέτησις αὕτη τοῦ σοβετικοῦ τύπου ἀποτελεῖ τὸν ἀσφαλέστερον δείκτην τοῦ ὅτι ἡ συνδυασθεῖσα πρὸς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σοβετικὴ ἀντιχριστιανικὴ ἔφοδος ἦτο ἐκ τῶν προτέρων καταδεδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀντήλλαξε συγχαρητήρια γράμματα καὶ τηλεγραφήματα πρὸς τοὺς Προέδρους τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ πρὸς τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, τῶν νέων χωρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

— Αἱ ἱεραὶ Ἀκολουθίαι τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα διεξήχθησαν πανταχοῦ ἐν μεγάλῃ τάξει καὶ ἐν συρροῇ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος. Μέγας δὲ ὑπῆρξεν ὁ ἀριθμὸς τῶν προσελθόντων εἰς τὰ ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ Εὐχαριστίας. Κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα τοῦ ὁποίου προηγήθη μεγαλοπρεπὴς ἐκκλησιαστικὴ πομπὴ ἀπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Μεγάρου μέχρι τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν μεγίστῃ συρροῇ εὐσεβοῦς πληρώματος ἀνεγνώσθη τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, Λατινικῇ, Σλαβωνικῇ, Ἀγγλικῇ καὶ Γαλλικῇ γλώσσῃ.

— Μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Πάσχα ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μεταβὰς εἰς τὸ παρὰ τὰς Ἀθήνας προάστειον τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ μερίμνῃ αὐτοῦ ἱδρυθέντος Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ ὡμίλησε πρὸς τὸν συνελθόντα λαὸν τῆς νεοπαγοῦς Κοινότητος τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Παναγιώτου Μανωλέση, τυπογράφου, τὰς ἀπαγγελίας καὶ τὰ ᾄσματα τῶν μικρῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Ἡ Κοινότης διὰ ψηφίσματος αὐτῆς ἀνεκήρυξε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Εὐεργέτην αὐτῆς καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἀνάρτησιν τῆς εἰκόνος αὐτοῦ.

— Ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου μεταβὰς εἰς Σαλαμῖνα ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀθήνας τὴν ἑσπέραν τῆς Πέμπτης.

— Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ᾐτήσατο παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκ. τὴν ἀποστολὴν λογιστοῦ καταλλήλου πρὸς ὀργάνωσιν τοῦ λογιστηρίου τοῦ Ταμείου, ἀποδίδον ὅλως ἐξαιρετικὴν σημασίαν εἰς τὴν ἀρτίαν αὐτοῦ λειτουργίαν. Ὁ πρὸς τοῦτο ὁρισθεὶς ἀνώτερος ὑπάλληλος, κατόπιν μελέτης, ὑπέβαλεν ἔκθεσιν ἐμπεριστατωμένην μεταξὺ δὲ ἄλλων, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν, καθορίζει καὶ τὰ ἑξῆς: 1) Τὴν κατάργησιν τῶν συμψηφισμῶν τῶν ἀποδόσεων τῶν Ἱ. Μονῶν πρὸς καθυστερουμένους μισθοὺς καὶ τὴν τακτικὴν πληρωμὴν τῶν μισθοδοσιῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Γ. Ε. Τ. μισθοδοτουμένων ἀνελλιπῶς ἀπὸ 1 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. τῶν δὲ καθυστερουμένων τοιούτων τὴν τμηματικὴν ἐξόφλησιν ἐκ τῶν ἑκάστοτε περισσευόντων ἐσόδων τοῦ Ταμείου.—2) Ἅπαντες οἱ δικαιοῦχοι δέον νὰ παύσωσιν ἀποστέλλοντες τὰς ἀποδείξεις πληρωμῆς τῶν μισθῶν αὐτῶν εἰς τὸ Ταμεῖον, ἡ δὲ ἐξόφλησις τῶν μισθῶν αὐτῶν θὰ γίνεται ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς πληρεξουσίους, τοὺς ὁποίους δέον νὰ ὁρίσωσιν οἱ μὴ αὐτοπροσώπως ἐξοφλοῦντες τοὺς μισθοὺς αὐτῶν. 3) Ἀπαγορεύεται πᾶσα ἀποστολὴ χρεωγράφων ἀντὶ δεκάτων καὶ περισσευμάτων τῶν Ἱ Μ. ὧν δέον αἱ Μοναὶ νὰ ἐνεργῶσι τὴν ἐκποίησιν μὲ τὴν τρέχουσαν τιμὴν καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀντιτίμου. 4) Τὰ πρὸς τὸ Γ.Ε.Τ. ὀφειλόμενα δέκατα καὶ περισσεύματα θὰ κατατίθενται εἰς τὴν Ἐθ. Τράπεζαν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γ.Ε.Τ. ἀποστελλομένης εἰς τοῦτο τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως, ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχουσιν Ὑπ)τα τῆς Ἐθν Τραπέζης

νὰ ἀποστέλλωνται διὰ ταχ. Ἐπιτ. ἢ Τραπεζιτικῆς τοιαύτης, ἐπ' οὐδενὶ δὲ λόγῳ διὰ χρηματικοῦ γραμματίου τοῦ Δημ. Ταμείου. 5) Ἐν τοῖς ἀπολογισμοῖς τῶν Ἱ. Μ. θὰ ὑποβάλλωνται ὡς δικαιολογητικὰ τῆς ἀποστολῆς χρημάτων εἰς τὸ Γ. Ε. Ταμεῖον μόνον τὸ ἀποκόμματα τῶν τριπλοτύπων ἀποδείξεων τοῦ Γεν Ἐκκλ. Ταμείου.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μεταβὰς εἰς Μάνδραν ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε πρὸς τὸν λαόν, παρέμεινε δ'ἐν μέσῳ αὐτοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐξετάσας τὰς πνευματικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας.

—Κατ' εἰδήσεις ἡμῶν ἐξ Ἄνδρου, ἡ ἐπέτειος τῆς «Θεοσκεπάστου» ἑορτάσθη ἐφέτος ἐν τῇ νήσῳ μετ' ἐξαιρετικῆς μεγαλοπρεπείας καὶ ἐν μεγίστῃ εὐσεβῶν πανηγυριστῶν συρροῇ, τελεταρχοῦντος μὲν τοῦ σεβ. μητροπ. Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανασίου, ἀντιπροσωπεύοντος δὲ τὴν κυβέρνησιν τοῦ νομάρχου Κυκλάδων κ. Γ. Μαραγκοπούλου, ἀμφοτέρων ἅμα τῇ εἰς τὴν νῆσον ἀφίξει των γενομένων δεκτῶν ὑπό τε τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς νήσου μετὰ τμήματος τῆς μουσικῆς φρουρᾶς Ἀθηνῶν ἐν πολλῷ ἐνθουσιασμῷ. Ἤδη κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς Παρασκευῆς (30 III) τὸ ἐκκλησίασμα συνῆλθε τόσον πολυάριθμον, ὥστε κατέλαβε πρὸς τῷ ναῷ καὶ τὰς περὶ αὐτὸν ὁδούς. Τῇ ἐπιούσῃ μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐτελέσθη ἡ λιτανεία, ἣν παρηκολούθησαν ὀκτακισχίλιοί που προσκυνηταί. Κατ' αὐτὴν ὁ σεβ. μητροπολίτης ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ ὡμίλησε πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλῆθος περὶ θρησκευτικότητος καὶ τῶν μεγάλων ἀγαθῶν ἅτινα ἐξ αὐτῆς πηγάζουσιν ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς κοινωνίας, ἀναπτύξας εὐφραδῶς τὴν ἀνάγκην ὅπως ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια ἐπιστήσῃ τὴν προσοχήν της εἰς τὴν διάπλασιν τῶν χαρακτήρων τῶν μελῶν της χριστιανικῶς καὶ ἐθνικῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰς πατρίους ἡμῶν παραδόσεις, ἵνα συνεχισθῇ ἡ ἔνδοξος δρᾶσις καὶ τὰ κοσμοϊστορικὰ μεγαλουργήματα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, τὰ σημειωθέντα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λιτανείας τοὺς ἐπισήμους ἐδεξιώθη ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος κ. Α. Παρόδος, ὅστις καὶ παρέθηκεν ἐν τῷ οἴκῳ του γεῦμα, ἡ δὲ Λέσχη Ἀνδρίων παρέθηκεν αὐθημερὸν τοῖς αὐτοῖς τέϊον, οὗ μετέσχον περὶ τὰ πεντήκοντα πρόσωπα. Αἱ δεξιώσεις αὗται παρέσχον ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας ὅπως ἐν προπόσεσιν ἀναπτύξωσι πολλὰ τὰ ἐνισχυτικὰ καὶ τὰ διδακτικὰ διὰ τὸν λαὸν τῆς Ἄνδρου. Οἱ ἐπίσημοι ξένοι ἀναχωροῦντες ἐκ τῆς νήσου προεπέμφθησαν μετ' ἐνδείξεων βαθείας τιμῆς.

— Κατὰ πληροφορίας ἐκ τῆς ἐπαρχίας Σύρου προσκλήσει τοῦ κ. Νομάρχου συνῆλθον ἐν τῷ νομαρχιακῷ καταστήματι πολλαὶ κυρίαι καὶ δεσποινίδες, πρὸς τὰς ὁποίας ὡμίλησαν ὁ Παν. Μητροπολίτης κ. Ἀθανάσιος, ὁ Νομάρχης κ. Μαραγκόπουλος καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γηροκομείου κ. Ἐμμ. Βαρδάκας περὶ ἐνισχύσεως ὑλικῆς καὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἱδρύματος, τὸ ὁποῖαν στεγάζει σήμερον ἑξήκοντα γέροντας καὶ γραίας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ βελτιωθῇ τὸ δεῖπνον τῶν τροφίμων. Ἀπεφασίσθη ἐν πρώτοις νὰ γίνῃ ἐγγραφὴ συνδρομητῶν ἐτησίων ἐκ μέρους τῶν κυριῶν καὶ τῶν δεσποινίδων, διότι, ὡς ἐτόνισεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ἐν Εὐρώπῃ ἡ γυνὴ παίζει τὸν πρώτιστον ρόλον εἰς τὸ ζήτημα τῆς φιλανθρωπίας, ὅπως καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐπῃνέθη δὲ παρὰ τῶν ὁμιλητῶν ἡ φιλανθρωπικὴ δρᾶσις τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς πόλεως Σύρου. Ἅπασαι αἱ παρευρεθεῖσαι κυρίαι καὶ δεσποινίδες, μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὰς προθυμίας καὶ εὐγενείας, ἔσπευσαν νὰ ἐγγραφοῦν μὲ ἀνάλογον ἑκάστη ἐτησίαν συνδρομήν. Ὁ δὲ Παν. Μητροπολίτης, ἐνισχύων πάντοτε τὰ καλὰ καὶ ὡραῖα ἔργα, ἐδήλωσεν ὅτι προσφέρει χιλιόδραχμον ἐτησίαν αὐτοῦ συνδρομήν. Προσέτι ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ πρότασις, ὅπως αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες περισυλλέγουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκ τῶν οἰκιῶν των ὅ,τι περισσεύει ἢ ὅ,τι εἶνε αὐταῖς περιττὸν ἀπὸ εἴδη τὰ ὁποῖα θὰ δύνανται νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὰς γραίας καὶ τοὺς γέροντας τοῦ Πτωχοκομείου. Μανθάνομεν εὐχαρίστως ὅτι συνεχίζονται ἀθρόαι αἱ ἐγγραφαὶ κυριῶν καὶ δεσποινίδων πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἱδρύματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Τῇ 17 Μαρτίου συνῆλθον ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ οἱ Ἕλληνες βουλευταὶ ὅπως διασκεφθῶσι μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἠκούσθησαν διάφοροι γνῶμαι καὶ εἰσηγήσεις μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μία περὶ ἐκποιήσεως ὅλης τῆς κτηματικῆς περιουσίας τῶν Θρόνων καὶ Μονῶν καὶ περὶ τῆς ὑπὸ λαϊκῶν καθαρῶς Συμβουλίων διαχειρίσεως τῆς περιουσίας, ἀλλ' ἐν τέλει ἐπειδὴ καὶ πρὸς τὴν εἰσήγησιν ταύτην δὲν ἦτο δυνατὸν πάντως νὰ συμφωνήσωσιν ἅπαντες οἱ βουλευταὶ καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν βουλευτῶν δὲν εἶχε νὰ παρουσιάσῃ ὡρισμένον σχέδιον, ἀνεβλήθη ἡ συνδιάσκεψις μέχρι τῆς ἑβδομάδος τοῦ Θωμᾶ, ὅτε θὰ συνέλθῃ καὶ πάλιν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἵνα ἐν τῷ

μεταξὺ οἱ βουλευταὶ συνερχόμενοι ἰδιαιτέρως ἐν τῇ Μητροπόλει Κιτίου ἀποκρυσταλλώσωσιν ὡρισμένας γνώμας, τὰς ὁποίας καὶ νὰ ὑποβάλωσιν ἐν σχεδίῳ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ τὰς ἐκ Ρωσίας πληροφορίας, τὰ τῆς Ρωσικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πράγματα δὲν φαίνονται ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβληθέντα μετὰ τὸν πολύκροτον ὑπὸ τοῦ τοποτηρητεύοντος μητροπολίτου Σεργίου συμβιβασμὸν πρὸς τὸ κρατοῦν σοβιετικὸν καθεστώς. Πρῶτον μέν, καὶ ὁ τοποτηρητὴς μητροπολίτης Σέργιος καὶ ἄλλοι πολλοὶ διακεκριμένοι ἱεράρχαι ἐξακολουθοῦσιν ὄντες ἐγκάθειρκτοι. Δεύτερον δέ, ὁ σοβετικὸς τύπος ἐξακολουθεῖ τὸν ἀντιθρησκευτικὸν καὶ ἀντιχριστιανικὸν ἀγῶνα, πᾶς δὲ ἀνήκων εἰς τὴν πατριαρχικὴν «τυχωνικὴν» Ἐκκλησίαν θεωρεῖται ὕποπτος καὶ ἀπόβλητος, ὡς τὸ πρότερον. Ἐπ' ἴσης, ὡς καὶ πρότερον, ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας εἶνε λίαν δυσάρεστος, τὸ μόνον δ' ἴσως ὁπωσδήποτε εὐχάριστον εἶνε, ὅτι εἰς τὰς πράξεις καὶ τὰς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας ἀναγνωρίζεται σήμερον ἢ μέχρι τοῦ 1927 μὴ ἀποδιδομένη εἰς αὐτὰς νομιμότης. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο λογίζεται οὐχὶ σπουδαῖον ἀπόκτημα, διότι ἐν τῇ πραγματικότητι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ὀργάνωσις οὐδέποτε ἔπαυσεν ὑφισταμένη. Ἴσως τὸ μόνον νέον εἶνε ἡ μείζων παρόξυνσις τῶν μεταξὺ τῆς συνοδικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατριαρχικῆς σχέσεων, τονίζεται δέ, ὅτι καίτοι ἡ πρώτη προέβλεπεν ὅτι καὶ ἡ δευτέρα θὰ βαδίσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ λενινισμοῦ, ἐν τούτοις ὁ μητροπ. Σέργιος, παρὰ τὴν νομιμοποίησιν τῆς θέσεως τῆς πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας, ἀπέμεινε «πιστὸς εἰς τὰ δόγματα καὶ τοὺς κανόνας . .»

—Ἐξακολουθεῖ ἐν τῇ σοβετικῇ Ρωσίᾳ ὁ ἀντιχριστιανικὸς ἀγὼν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Ὁ σοβετικὸς τύπος ἀναφέρει ὅτι ἐν Ὀδησσῷ συνεκροτήθη σύσκεψις τοῦ κόμματος περὶ τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ ἀγῶνος. Κατὰ τὴν σύσκεψιν ταύτην, τῶν ἀγορητῶν τινες διεπίστωσαν ὅτι ἀπό τινος ὁ διοικητικὸς κατὰ τῆς θρησκείας πόλεμος μετεβλήθη εἰς πόλεμον ἐπιστημονικόν, μεθοδικόν, διεξαγόμενον διὰ νέων τρόπων ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας. Ἐκ παραλλήλου ὅμως ὡμολογήθη κατὰ τὴν σύσκεψιν ὅτι πρὸς τῇ αὐξήσει τῆς ἀθεΐας παρατηρεῖται ἐνίσχυσις τῆς θρησκευτικότητος καὶ μείζων δραστηριότης τοῦ κλήρου. Τούτου ἕνεκα μετὰ φανατισμοῦ ἐτονίσθη ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ τονωθῇ ὁ ἀντιθρησκευτικὸς ἀγὼν πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γνωστοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Λένιν περὶ τοῦ ὅτι ἡ θρησκεία εἶνε ὄπιον διὰ τὸν λαόν. Τὰ σπουδαιότερα τῶν νῦν ἐφαρμοζομένων κατὰ τῆς θρησκείας μέτρων εἶνε τὸ κλείσιμον ναῶν, ἡ ἐξορία κληρικῶν, ἡ ὑλικὴ ἐξασθένησις τοῦ κλήρου καὶ ἡ παντοιότροπος δυσφήμησις αὐτοῦ. Πρὸς τούτοις διοργανοῦνται καὶ δημόσιαι συζητήσεις ἐπὶ μυριολέκτων πλέον θρησκευτικῶν ζητημάτων, ὁποῖα τὰ ἂν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔζησέ ποτε πράγματι ἢ οὔ, κτλ.

—Ἐν τῷ σοβιετικῷ τύπῳ τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης τῆς Μόσχας διασαφεῖ ἐπισήμως τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐν τοῖς νοσοκομείοις τελέσεως θρησκευτικῶν ἱερουργιῶν. Ἐπειδὴ εἰς ταύτας οἱ μπολσεβῖκοι περιλαμβάνουν καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς παρακλήσεις, ἡ διάταξις αὕτη στερεῖ τοὺς ἀσθενεῖς πάσης ἀπὸ τῆς θρησκείας παραμυθίας, ἀπαγορευομένης τῆς μεταδόσεως τῶν τιμίων δώρων εἰς τοὺς νοσοῦντας, ὡς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν κηδεύσεως.

— Αἱ εἰδήσεις περὶ τῆς ἐνισχύσεως τῆς θρησκευτικότητος ἐν Ρωσσίᾳ, παρὰ τὸν λυσσαλέον κατὰ τῆς θρησκείας πόλεμον τῶν κομμουνιστῶν, ἐπιβεβαιοῦνται καὶ ὑπὸ τῶν σοβιετικῶν ἐφημερίδων, μετὰ μελαγχολίας σημειουσῶν ὅτι δι' εἰσφορῶν ρώσων ἐργατῶν οἰκοδομοῦνται νέοι ναοὶ πλησίον ἐργοστασίων, ναὸς δὲ πρὸς χρησιμοποίησιν τῶν ἐργατῶν ἀνεγείρεται καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Μόσχᾳ. Ἐπὶ πλέον σημειοῦται καὶ τοῦτο τὸ περίεργον· ὅτι ἡ θρησκευτικότης τῶν ἐργατῶν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ζωῆς αὐτῶν τούτων τῶν σοβιετικῶν ὀργανώσεων καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς δράσεως τοῦ συνδέσμου τῶν «Ἀθέων»! Οὕτω ἀναφέρεται ὅτι ἔν τινι ἐργοστασίῳ τῆς Μόσχας μία συγκληθεῖσα συνέλευσις τῶν ἐργατριῶν δὲν κατωρθώθη νὰ συγκροτηθῇ διότι κατὰ τὴν ὥραν τῆς συνεδρίας ἐτελετουργεῖτο ἑσπερινός· ἐν ἄλλῳ πάλιν ἐργοστασίῳ τῆς αὐτῆς πρωτευούσης τετράκις ἀπέτυχον ἀντιθρησκευτικαὶ διαλέξεις. Αἱ ἐργατικαὶ λέσχαι τῆς Μόσχας δὲν ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἰς ἀντιθρησκευτικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικά; δὲν ἐπιτρέπουν ἀντιθρησκευτικὰς διαλέξεις, δὲν παρέχουν τὰς αἰθούσας των διὰ συνελεύσεις ἀθέων «πυρήνων», ἀπαγορεύουν τὴν ἐπίδειξιν ἀντιθρησκευτικῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν κ. τ. λ.

— Σοβιετικὴ ἐφημερὶς παραπονεῖται πικρῶς ὅτι ὁλονὲν ἐνισχύεται ἡ θρησκευτικότης μεταξὺ τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Οὕτω ἐν τῷ σοβιετικῷ κράτει—λέγει—κατεγράφησαν 40.000 ὀρθόδοξοι ἐνορίαι, καὶ 500.000 λειτουργοὶ διαφόρων θρησκευτικῶν δογμάτων. Ἐπὶ τῶν 2.025.000 κατοίκων τῆς Μόσχας μόνον 7.600 εἶνε μέλη τῆς ἑταιρείας «Ὁ Ἄθεος». Ἐκ τῶν 700.000 μοσχοβιτῶν ἐργατῶν μόνον 8.000 ἀριθμοῦνται μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τοῦ «Ἀθέου». Περὶ τὰ 100 δὲ ἐργοστάσια τῆς Μόσχας δὲν ἔχουν διόλου «πυρῆνας»

ἀθέων. Ἡ θρησκευτικὴ προπαγάνδα—ἐπιλέγει ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερὶς—διεξάγεται ἀκάματος καὶ ἐν τοῖς ναοῖς, καὶ ἐν ταῖς οἰκογενείαις καὶ εἰς τὰ συσσίτια, καὶ εἰς τοὺς δρόμους.... Καὶ ὡς νὰ διεξάγεται αὕτη ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἀριστοτέχνου χειραγωγοῦ ... Αἱ δ' ἀρχαί, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων διεξάγεται αὕτη, εἶνε: στερρὰ ὑπεράσπισις τῶν πεποιθήσεων, ἐπίκρισις τῆς ἀθεΐας μετ' ἀναιρέσεως πάσης ἀντιλογίας τῶν ἀθέων της κτλ.

— Ἐν μακρᾷ ἐπιστολῇ ὁμὰς ὑπερορίων ρώσσων ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπὶ αὐτοκρατορίας ρωσικοῦ στρατοῦ ἐκφράζει τὴν ἔκπληξιν αὐτῆς πρὸς τὸν ἐν Παρισίοις ρῶσον μητροπ. Εὐλόγιον διότι ἐν τοῖς πρὸς τὸν ἐν Ρωσίᾳ τοποτηρετεύοντα μητροπολίτην Σέργιον ἐπ' ἐσχάτων διαβιβασθεῖσιν ἀπαντητικοῖς ἐγγράφοις αὐτοῦ δὲν κατέκρινε σαφῶς τὸ νῦν ἐν Ρωσίᾳ σοβιετικὸν καθεστώς... Τούτου ἕνεκα—λέγεται ἐν τῇ κατακλεῖδι τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς—τολμῶμεν νὰ ἐρωτήσωμεν ὑμᾶς, σεβασμιώτατε, ἀπεριφράστως: εἶσθε ἕτοιμος μεθ' ἡμῶν τῶν ἐν ὑπερορίᾳ ζώντων, σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν λοιπῶν ἱεραρχῶν, νὰ καταδικάσητε τὴν ἄθεον ἐξουσίαν τῶν μπολσεβικῶν, νὰ ἀναλάβητε τὴν πρωτοβουλίαν ἐνεργοῦ κατ' αὐτῶν ἀγῶνος καὶ νὰ εὐλογήσητε τοὺς ἐξ ἡμῶν μέλλοντας νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἐξουσίας ταύτης; .. Εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν πάντα ταῦτα διὰ νὰ κανονίσωμεν τὴν περαιτέρω ἡμετέραν διαγωγήν. Εἰς ἡμᾶς, ὡς εἰς τμῆμα τοῦ ποιμνίου, ἀνήκουσι καὶ οἱ ναοὶ ἐκεῖνοι, ἐν τοῖς ὁποίοις Ὑμεῖς τε καὶ ὁ ἀκολουθῶν ἡμᾶς κλῆρος τελεῖτε τὰς ἱεροπραξίας. Τινὲς τῶν ναῶν τούτων ἱδρύθησαν ἀναλώμασι τῆς αὐτοκρατορικῆς καὶ τσαρικῆς οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν ὁ μητροπ. Σέργιος καθ' ὁλοκληρίαν ἐλησμόνησε. Ἄλλοι τῶν νέων ναῶν ᾠκοδομήθησαν διὰ συνεισφορῶν τῆς ἡμετέρας λευκῆς στρατιᾶς, δηλ. γενομένων ὑπὸ στρατιωτικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀμείλικτοι ἐχθροὶ τῶν μπολσεβικῶν. Καὶ ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιμένωμεν ὅπως ἐν τοῖς ναοῖς τούτοις ἀναπέμπωνται διηνεκῶς δεήσεις ὑπὲρ ἀνατροπῆς τῶν μπολσεβικῶν καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς ἀληθοῦς ἁγίας Ρωσίας ...» Μετὰ τὴν λῆψιν τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου ὁ μητροπ. Εὐλόγιος ἔδωκεν ἐντολὴν νὰ ἀνακοινωθῇ ἡ ἀκόλουθος δήλωσις: «Εἰς τὸ γράμμα ὑμῶν τῆς 31 Δεκ. παρ. ἔτους ἡ Α. Σ. ἐσημείωσε τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν: Νὰ ἀνακοινωθῇ, ὅτι ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ μου δράσει ἀκολουθῶ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἐκκλησ. κανόνας καὶ τὴν συνείδησίν μου. Μητροπολί- Εὐλόγιος».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἐκ πληροφοριῶν περὶ τῆς ἐν Σερβίᾳ ἐπιστημονικῆς ζωῆς μανθάνομεν σὺν ἄλλοις ὅτι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου ἐκδίδει θεολογικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Θεολογία», διευθυντὴς δ' αὐτοῦ εἶνε ὁ κ. Δημ. Στεφάνοβιτς. Πρό τινος δ' ἐξεδόθη σερβιστὶ εἰς γ' ἔκδοσιν τὸ γνωστὸν ἔργον τοῦ ἀειμνήστου κανονολόγου Μίλας «Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας» κατὰ μετάφρασιν καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ κ. Ραδ. Καζιμίροβιτς. Ἡ μετάφρασις ὅμως αὕτη ἀποτελεῖ μᾶλλον διασκευὴν τοῦ πρωτοτύπου, διότι, ὡς καὶ ἐκ τοῦ τίτλου αὐτῆς καταφαίνεται («Ἡ σύγχρονος ἐκκλησιαστικοκανονικὴ ὀργάνωσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας»), τὸ ἀρχικὸν ὑλικὸν τοῦ συγγράμματος τοῦ Μίλας ἐσυγχρονίσθη πρὸς τὴν σημερινὴν τῆς Ὀρθ. Ἐκκλησίας κατάστασιν. Οὕτω εἰς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας προστίθενται ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργῳ καὶ ἡ Ἐκκλησία Πολωνίας, ἐπ' ἴσης δὲ λόγος γίνεται καὶ περὶ τῶν «αὐτονόμων» Ἐκκλησιῶν τῆς Τσεχοσλοβακίας, τῆς Φιλανδίας, τῆς Κρήτης, τῆς Ἐσθωνίας καὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Εἰς ταύτας προστίθενται καὶ αἱ μήπω ἀποκτήσασαι ὁριστικὴν ὀργάνωσιν Ἐκκλησίαι τῆς Οὐκράϊνας, τῆς Ἀλβανίας, τῆς Λετονίας, τῆς Λατβίας καὶ τῆς Γεωργίας. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης τὸ ἔργον τοῦτο Μίλας—Καζιμίροβιτς εἶνε ἄξιον πολλῆς προσοχῆς, ὡς περιλαμβάνον τὰς μεταπολεμικὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ διαμορφώσεις, αἱ περὶ ὧν πληροφορίαι, ἀτάκτως μέχρι τοῦδε ἐν τοῖς διαφόροις περιοδικοῖς κατάσπαρτοι, τὸ πρῶτον συστηματοποιοῦνται, καὶ δὴ ἐν ταῖς σελίσι νέας ἐκδόσεως τοῦ δοκιμωτέρου τῶν ὀρθοδόξων κανονικῶν συστημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

—Κατὰ τηλεγραφικὰς ἐκ Βουκουρεστίου εἰδήσεις, συνεπείᾳ διαφωνίας ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ νέου νόμου τῶν θρησκευμάτων, διὰ τοῦ ὁποίου ὁρίζεται, ὅτι τὰ ἐνοριακὰ κτήματα μιᾶς θρησκευτικῆς κοινότητος μεταβιβάζονται ἐν περιπτώσει μεταβολῆς δόγματος ἐκ μέρους τῶν ἐνοριτῶν εἰς τὴν νέαν θρησκευτικὴν κοινότητα, εἰς ἣν προσεχώρησαν, οἱ ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι οἱ ὁποῖοι παρακάθηνται δικαιωματικῶς εἰς τὴν Γερουσίαν, ἀφοῦ ἀνέγνωσαν δήλωσιν διαμαρτυρίας διὰ τὸν τεθέντα εἰς ἐφαρμογὴν νόμον, ἀπεχώρησαν ἐν σώματι ἐκ τῆς Γερουσίας. Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν κ. Ντούκα εἰδοποιηθεὶς ἔσπευσεν εἰς τὴν Γερουσίαν, ὅπου ἐδήλωσεν ὅτι τὰ πάντα θὰ διευθετηθοῦν κατ' εὐχήν. Αἱ ἐφημερίδες ὅμως πληροφοροῦν-

ται, ὅτι οἱ ἱεράρχαι δὲν εἶνε καθόλου διατεθειμένοι νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Γερουσίαν· οἱ πλεῖστοι μάλιστα ἀνεχώρησαν ἤδη διὰ τὰς ἐπισκοπικὰς ἕδρας των. Ἡ ἐφημερὶς «Κουρέντουλ» παρατηρεῖ, ὅτι ἐδημιουργήθη ἐκ τῆς στάσεως ταύτης τῆς ἱεραρχίας μία περιεργοτάτη κατάστασις μεταξὺ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν κεφαλῶν τῆς Ρουμανικῆς ἐκκλησίας. Ὡς περιεργοτέρα ὅμως χαρακτηρίζεται ἡ θέσις τοῦ Πατριάρχου Μύρωνος, ὁ ὁποῖος, ὡς μέλος μὲν τῆς Ἀντιβασιλείας εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἔχῃ τὴν γνώμην τῆς Κυβερνήσεως, ὡς Ἀρχηγὸς ὅμως τῆς Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐδήλωσε διὰ τοῦ τοποτηρητοῦ του, ὅτι ἀποδοκιμάζει τὸ μέτρον τοῦτο τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Τρανσυλβανίας σεβ. Νικόλαος Μπαλὰν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κλήρου τῆς ἐπαρχίας του διεξάγει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς προσηλυτιστικῆς ἐνεργείας τῶν Οὐνιτῶν. Καὶ εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν ἀντετέθη δριμύτατα κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν θρησκευμάτων κ. Λαπεντάτου, ἀγορεύσας ἐπανειλημμένως εἰς τὴν Γερουσίαν κατὰ τοῦ 19ου ἄρθρου τοῦ ἐν λόγῳ νόμου καὶ καταπλήξας τοὺς γερουσιαστὰς μὲ τὴν ρητορικήν του δεινότητα. Ἡ Κυβέρνησις, ὅμως, ἡ ὁποία, ὡς πιστεύεται, προσπαθεῖ νὰ κερδίσῃ παντὶ τρόπῳ φίλους εἰς τὴν Τρανσυλβανίαν, ἀπέκλινεν ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως τοῦ ἄλλου ἱεράρχου Γερουσιαστοῦ, τοῦ σεβ. Χόσσα, Ἐπισκόπου τῶν Οὐνιτῶν, καὶ ὁ νόμος ἐψηφίσθη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δημοσιεύονται τὰ ἑξῆς περιοδικά. «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγγελιαφόρος» δεκαεξασέλιδον ἑβδομαδιαῖον περιοδικόν, «Πνευματικὸς Πολιτισμὸς» τριμηνιαῖον θεολογικὸν περιοδικὸν ἐκ 16 τυπογραφικῶν φύλλων, «Ἐκκλησιαστικὸν Ἀρχεῖον» ὅμοιον περιοδικὸν ἐξ ἕξ περίπου τυπογραφικῶν φύλλων, ἐν ᾧ δημοσιεύονται ἀρχαῖα κείμενα, καὶ παιδικὸν περιοδικὸν «Βιβλιάρια διὰ παιδία» θρησκευτικοῦ περιεχομένου, ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα ἐξ 1 1)2 τυπ. φύλλου. Σημειωτέον ὅτι πάντα ταῦτα τὰ περιοδικὰ δίδονται ὡς παραρτήματα δωρεὰν εἰς τοὺς συνδρομητῆς τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀγγελιαφόρου» οὗτινος ἡ συνδρομὴ εἶναι μόνον 100 λέβια. Ἡ Βουλγαρικὴ Ἱερὰ Σύνοδος συνεισφέρει γενναίως εἰς τὰς ἐκδόσεις ταύτας ἀνερχομένας ἐτησίως εἰς 100 περίπου τυπογραφικὰ φύλλα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας εἰδοποίησεν ἐπισήμως τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κ. Διονύσιον ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ ἐφεξῆς καταβολὴ τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου ἐν. ἔτους διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτρόπων, ὁρίζεται δὲ λεπτομερῶς ὁ μισθὸς τῶν καθ' ἕκαστα ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν, ὧν ὁ μὲν προϊστάμενος λαμβάνει 3]4, ὁ δεύτερος ἱερεὺς 2]4, ὁ διάκονος 1 1]2, καὶ ὁ ψάλτης 1]4. Αἱ ἐνορίαι διαιροῦνται εἰς 4 κατηγορίας (ἀναλόγως τῶν εἰσοδημάτων των). Τὰ ἀνωτέρω κλάσματα ὡρίσθησαν λογιζομένου τοῦ ὅλου τῶν εἰσοδημάτων τῆς ἐνορίας εἰς 4]4.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Ἐκ συλλογῆς ἐγγράφων περὶ τῆς ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναγχος ἐκδοθέντων εἰς τόμον παραλαμβάνομεν τὰς ἀκολούθους ἱστορικὰς περὶ τῆς ἐν Τσεχίᾳ ὀρθοδοξίας πληροφορίας, ὡς καὶ περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐν τῇ ἐν λόγῳ πολιτείᾳ ἀπὸ ἐπόψεως δικαίου. Τὰ δίκαια τῆς ὀρθοδ. Ἐκκλησίας ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ἐκυρώθησαν ἤδη ἀπὸ τοῦ Λεοπόλδου Α' τῷ 1690, 1694 καὶ 1710 ἐν τῷ τότε οὐγγρικῷ βασιλείῳ. Τῷ 1848 ἡ αὐστροουγγρικὴ Κυβέρνησις ἀνεγνώρισεν ἰσότητα δικαιωμάτων πασῶν τῶν ἐν τῷ κράτει χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καὶ συνεκύρωσε καὶ τὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ταῦτα ἀνεγνώρισε καὶ ἐπεκύρωσε καὶ ἡ Τσεχοσλοβακικὴ δημοκρατία τῷ 1918, ἐξήρτησεν ὅμως αὐτὰ ἐξ ἄλλων νομικῶν καταστάσεων, καί, ἀκριβέστερον, ἐκ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ σύνταξις τοῦ ὁποίου ἐβράδυνε. Τὸ σχέδιον τοῦ καταστατικοῦ προώριζε κανονικὴν ἐξάρτησιν ἐκ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Μόλις τῷ 1927 ἡ Τσεχοσλοβακικὴ Κυβέρνησις προῆλθεν εἰς συμφωνίαν μετὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς σερβικῆς συνόδου. Διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὀρθοδ. Ἐκκλησίας ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Κράτους ὥριζε μόνον 700.000 τσεχικῶν κορωνῶν, ἐξ ὧν αἱ μὲν 400.000 ἦσαν προωρισμέναι διὰ τὰς ἐνορίας τῆς Τσεχίας καὶ τῆς Μοραβίας, αἱ δὲ 300.000 διὰ τὴν καρπάθειον Ρωσίαν. Ἐνῷ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς μὲν ρωμαιοκατολικῆς Ἐκκλησίας ἀνεγράφησαν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ 69 ἑκατομ. κορῶναι, τῆς δὲ εὐαγγελικῆς ὑπὲρ τὰ 10 ἑκατομ. καὶ δι' αὐτὴν δὲ τὴν Ἰουδαϊκὴν κοινότητα 730.000. Καὶ ταῦτα, ἐνῷ ἥ τε κατολικὴ καὶ αἱ λοιπαὶ ἐκκλησίαι ἔχουσι καὶ προσοδοφόρα κτήματα, ὧν παντάπασι στερεῖται ἡ ὀρθόδ. Ἐκκλησία. Ἐκ τῶν αὐτῶν ἐγγράφων προκύπτει ὅτι αἱ ὀρθόδοξοι ἐνορίαι διεξάγουσι ζωηροτάτους ἀγῶνας ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς εἰς τὰ μητρῷα τοῦ κράτους ἐγγραφῆς τῶν νεογεννήτων τῶν ὀρθοδόξων ὡς ὀρθοδόξων, διότι οἱ γραμματεῖς διαρκῶς ἀναγράφουσιν αὐτὰ ὡς «γραικο - κατολικούς»,

παρὰ τὰ προσαγόμενα ὑπὸ τῶν γονέων των πιστοποιητικά, περὶ τῆς εἰς ἣν ἀνήκουν θρησκείας. Τοῦτο ἀποδίδεται εἰς τὰ ἐχθρικὰ αἰσθήματα τῶν ὑπαλλήλων πρὸς τὸ ὀρθόδοξον δόγμα. Εἶνε ἀξία παρατηρήσεως ἡ λεπτομέρεια, ὅτι ἡ καὶ ἐκεῖ δρῶσα οὐνία διὰ τοῦ φανατισμοῦ αὐτῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀποκρουστικῶν μέτρων ὠθεῖ πολλοὺς πληθυσμοὺς πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν. Ἡ ὀρθοδοξία ἐνταῦθα διαδίδεται καὶ συγκρατεῖται ἰδίως κατὰ τὸ πρὸς τὰ πολωνικὰ σύνορα μέρος τῆς χώρας, διότι, χάρις εἰς τὸ γεωγραφικῶς δυσπρόσιτον, ἀνοθευτότεραι διατηροῦνται αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΦΙΛΑΝΔΙΑΣ

Ἡ κυβέρνησις τῆς Φιλλανδίας ἐπέτρεψε τὴν ἵδρυσιν ρωσικῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων ἐν τῇ ἐν τῷ κράτει ἀνεγνωρισμένῃ ὀρθοδόξῳ φιλλανδικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὑπαγομένων κοινοτικῶς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐν Παρισίοις διατρίβοντος μητροπολίτου Εὐλογίου. Δὲν ἐγνώσθησαν ἀκόμη οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους ἐγένετο τοῦτο.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Οἱ ἐν Βουδαπέστῃ διαμαρτυρόμενοι, ἀνερχόμενοι εἰς 200,000 καὶ πλέον, προτείνουσι τὴν ἀνέγερσιν μνημείων τοῦ Λουθήρου καὶ τοῦ Καλβίνου. Ἡ κεντρικὴ ὅμως ἐπιτροπὴ τῆς κατολικῆς ἐν Βουδαπέστῃ Ἐκκλησίας ἐπιτίθεται κατὰ τῆς προτάσεως ταύτης, ἰσχυριζαμένη ὅτι ἡ ἀνέγερσις τῶν μνημείων τούτων θὰ ταράξῃ τὴν μεταξὺ τῶν διαφόρων δογμάτων ἐν τῇ πόλει εἰρήνην.

ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ

Ἠγγέλθη πρό τινος ἐκ Τουρκίας ὅτι καταργηθέντος τοῦ ἄρθρου τοῦ τουρκικοῦ συντάγματος δι' οὗ ἡ μουσουλμανικὴ θρησκεία ἐχαρακτηρίζετο ὡς ἡ θρησκεία τοῦ Κράτους, ἐκηρύχθη ὁ χωρισμὸς τῆς θρησκείας ἀπὸ τοῦ κράτους. Πλείονες λεπτομέρειαι περὶ τούτου δὲν ὑπάρχουσιν, ἕνεκα δὲ τούτου δὲν εἶνε δυνατὴ οἱαδήποτε κρίσις περὶ τῶν ἐνδεχομένων συνεπειῶν διὰ τὰς ἐν τῷ τουρκικῷ κράτει ἑτερο,θρήσκους μειονότητας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Παναγιώτου Ι. Μπρατσιώτου Καθηγητοῦ τῆς Βιβλικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Αἱ Ὠδαὶ τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ Ψαλτηρίου Εἰσαγωγὴ καὶ Ἑρμηνεία μετὰ παραφράσεως. Ἀθῆναι 1928. Αἱ ᾠδαὶ αὗται ἑρμηνεύονται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μεταφράσεως τῶν Ο', ἀλλὰ καὶ ἐν ἀντ βολῇ πρὸς τὸ ἑβραϊκὸν κείμενον, ὡς καὶ πρὸς ἄλλας παλαιὰς μεταφράσεις. Μετ' Εἰσαγωγὴν «περὶ τῶν ᾠδῶν τῶν ἀναβαθμῶν» ἀκολουθεῖ ἡ ἑρμηνεία αὐτῶν, ἐπιμεμελημένη, ἀκριβολόγος καὶ σαφής, προϊὸν πολλῆς καὶ εὐσυνειδήτου ἐπιστημονικῆς μελέτης· ἡ ἑρμηνεία ὁλοκληροῦται εἰς τὴν ἐν τῷ τέλει παράφρασιν, ἐξ ἧς ἀρτιοῦται τὸ ὅλον νόημα τοῦ συστήματος τῶν ἐν λόγῳ σπουδαίων ᾠδῶν.

—***Δημ. Γ. Βασιλοπούλου.*** Ὁ Κιθαροθραύστης, ἤτοι βιβλίον δι' οὗ ἀναιρεῖται ὅ,τι σατανικὸν καὶ ψυχοφθόρον θεωρεῖται ἐν τῷ χιλιαστικῷ συγγράμματι τῷ ἀκούοντι ἡ «Κιθάρα τοῦ Θεοῦ». Ἐν Ἀθήναις 1927, τιμ. δραχ. 15.

—Ἡ ἀληθὴς θρησκεία καὶ ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη εἶναι ἐν ἀπολύτῳ ἁρμονίᾳ. Ἐν Θεσσαλονίκῃ 1927.

—Τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Πατριαρχικὸν Ἱεροδιδασκαλεῖον. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1928.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ

Τοῦ Μητροπολίτου Σύρου εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ Ἱδρύματα Σύρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα.

1)	Ὑπὲρ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου	1300.—
2)	» » Ἀσύλου Φρενοβλαβῶν	500.—
3	» » Γηροκομείου	500.—
4)	» » Συλλόγου Ὑγιεινῆς	250 —
5)	» » Ὀρφανοτροφείου Ἀρρένων	200.—
6)	» τῆς Σχολῆς Ἀπόρων Παίδων	200.—
7)	» » Περιθάλψεως τοῦ Παιδὸς	200.—
8)	» τῶν Φυλακισμένων	200.—

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΤΥΦΛΩΝ

Ἐκ δίσκων τῶν Ἱ Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀθηνῶν δραχμὰς 1,441.—Ἁγίας Βαρβάρας Παλουκίων 75.—Ἁγίου Ἀρτεμίου Γούβας 135.—Ἁγίας Μαρίνης 175.—Ἁγίου Νικολάου Φιλοπάππου 213.—Ἁγίου Ἰωάννου Γαργαρέττας 332.—Ἁγίου Στυλιανοῦ Ἄρεως 100.—Ἁγίου Παύλου 1,092,50.—Ἁγίας Ζώνης 615.—Ἁγίου Ἀθανασίου Θησείου 375.—Ἁγίων Ἀναργύρων Ψυρρῆ 300.—Ἀσωμάτων Θησείου 875.—Χρυσοκαστριωτίσσης 360.—Ἁγίου Σπυρίδωνος Σταδίου 250.—Ταξιαρχῶν Πολυγώνου 350.—Ἁγίου Ἐλευθερίου Ἄρεως 562.—Ἁγίας Αἰκατερίνης Πετραλώνων 109.—Χριστοκοπίδι 120.—Μεταμορφώσεως Κηφισσίας 450.—Ἁγίου Παντελεήμονος Δραπετσῶνος 102.—Μεταμορφώσεως Μοσχάτου 75.—Ἁγίου Νικολάου Ἀμαρουσίου 300. Ἁγίας Φωτεινῆς 475. Κοιμήσεως Θεοτόκου Κορωπὸς 350.—Ἁγίου Χαραλάμπους Πολυγώνου 123.—Ἁγίας Παρασκευῆς Μεγάρων 209.—Ἁγίου Δημητρίου Μεγάρων 50.—Μεταμορφώσεως Πειραιῶς 400. Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου Σεπολίων 34,950.—Μεταμορφώσεως Βυλλίων 50.—Ἁγίου Δημητρίου Ἀμπελοκήπων 125.—Ἁγίας Αἰκατερίνης Πλάκας 600.—Ἁγίας Βαρβάρας Παλ. Φαλήρου 280.—Μητροπόλεως 2040. Κοιμ. Θεοτόκου Ἀμαρουσίου 385.—Ἁγίου Γεωργίου Κυψέλης 440.—Μεταμορφώσεως Καλλιθέας 315.—Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ Πατησίων 300.—Εἰσοδίων Ἀμπελακίων Σαλαμῖνος 85.—Νέας Ἐρυθραίας 124.—Γενεσίου Θεοτ. Κηφισσίας 112. Ἁγίου Δημητρίου Νέου Φαλήρου 780.—Κοιμ. Θεοτόκου Κολοκυνθοῦς 146,50.—Ζωοδ. Πηγῆς Χατζηκυριακείου 150.—Ἁγίων Ἀναργύρων Νέας Ἰωνίας 216.—Ἁγίου Στεφάνου Σαφραμπόλεως 80.— Ἁγίου Γεωργίου Ἐλευθερουπόλεως 60.—Κοιμ. Θεοτόκου Ἰνεπόλεως 35.—Προφήτου Δανιὴλ 105.—Ἁγίου Μηνᾶ Σαλαμῖνος 200.—Ἁγίου Γεωργίου Καρύτση 1159. Ἁγίου Ἀντωνίου Πατησίων 129.—Ἁγίου Νικολάου Καισαριανῆς 317,20.—Ναοὶ Αἰγίνης 268. Ἁγίου Μελετίου 344,20.—Ἁγίου Γεωργίου Κοκκινιᾶς 60.—Ἁγίας Γλυκερίας Γαλατσίου 84.—Ἁγίου Νικολάου Ραγκαβᾶ 50.—Ἁγίου Νικολάου Χαλανδρίου 300. Κοιμ. Θεοτόκου Μεγάρων 184.—Ἁγίου Δημητρίου Ξυλοκερατ. Πειραιῶς 285.—Ἀναλήψεως Κορωπὶ 75 — Ἁγίου Δημητρίου Λουμπαρδιάρου 111.—Ἁγίου Δημητρίου Κηφισσίας 200.—Ἁγίου Πολυκάρπου Βοτανικοῦ 110. Ἁγίων Ἀποστόλων Σκάλας Ὠρωποῦ 32.—Ἁγίου Δημητρίου Κερατέας 117.— Ἁγίου Νικολάου Πειραιῶς 836.—Ἁγίου Γεωργίου Ἐλευσῖνος 316.—Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν 800.—Ἁγίων Θεοδώρων 125.—Ἁγίου Κωνσταντίνου Καμάριζας 50. Ἁγίου Κωνσταντίνου Πειραιῶς 850.—Ἁγίου Βασιλείου Πειραιῶς 730.—Ζωοδόχου Πηγῆς Λιόπεσι 110.—Ναὸς Κριεκουκίου 100.—Τριῶν Ἱεραρχῶν Πετραλώνων 480.— Χρυσοσπηλαιωτίσσης 1800. Ἁγίου Νικολάου Πευκακίων 300.—Ἁγίου Κωνσταντίνου Μάνδρας 300.—Ἁγίου Κωνσταντίνου Παλαιοῦ 304.—Ἁγίου Δημητρίου Σαλαμῖνος 100.—Ἁγίου Σπυρίδωνος Πειραιῶς 2039.—Προφ. Ἠλιοὺ Πειραιῶς 286.

Ἐν ὅλῳ δραχμὰς 31.556.60.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΣΥΛΟΝ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΧΡΗΣΕΩΣ 1927

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ-ΕΞΟΔΑ

Α) ***Ἐγκαταστάσεις***			
Ὑπόλοιπον παρελθ. χρήσεως	35.545.45		
Προσθῆκαι καὶ κατασκευὴ παράγκας ἐν Βουλιαγμένῃ	2.177.—	37.722.45	
Μεῖον τ' ἀποσβεννύμ. 10 ο]ο		3.554.45	34.168.—
Β) ***Ἔπιπλα καὶ σκεύη***			
Ὑπόλοιπον ἐκ παρελθ. χρήσεως	11.001.55		
Προσθῆκαι χρήσεως 1927	635.—	11.636.55	
Μεῖον τ' ἀποσβεννύμ. 10 ο]ο		1.163.60	10,472.95
Γ) ***Μηχαναὶ καὶ ἀργαλειὰ***			
Μηχαναὶ καὶ ἀργαλειὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ	17.931.25		
Μεῖον τ' ἀποσβεννύμ. 10 ο]ο	1.978.10	15.953.15	
Δ) ***Προϊόντα ἕτοιμα πρὸς πώλησιν***			
Ὡς ἡ ἀπογραφὴ τὴν 31)12)27	5.972.50		
Ε) ***Ἀποθήκη ὑλικῶν***			
Ὡς ἡ ἀπογραφὴ ὑλικῶν πρὸς κατεργασίαν	5.699. -	11.671 50	27.624 65
ΣΤ) ***Ἱματισμὸς ὑπόδησις***			
Ὑπόλοιπον ἐκ παρελθ. χρήσεως	2 293.75		
Δι' ὑπόδησιν, ἱματισμὸν χρήσ. 1927 (πέδιλα)	4 899.10	7.192.85	
Μεῖον τ' ἀποσβεννύμ. 10 ο]ο		377.15	6.815.70
Ζ) ***Γενικὰ Ἔξοδα***			
Διὰ τὴν διατροφὴν τῶν κορασίδων χρήσ. 1927	78.354.95		
Μισθοὶ προσωπικοῦ Ἀσύλου χρήσ. 1927	18.700 —		
Δι' ἐπικέντησιν πετσετῶν, φωτισμόν, θέρμανσιν, ὁδοιπορικά, μεταφορικὰ κ. λ. π. ἔξοδα	17.471.20		114.526,15
Η) ***Χρεώγραφα***			
Τίτλοι Β ἀναγκαστικοῦ 1926		45 848 75	
Θ) ***Ταμεῖον***			
ὑπόλοιπον Ταμείου 31)12)27		7.258.85	53.107.60
			246.715.05

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ-ΕΣΟΔΑ

Εἰσφοραί :			
Ὑπόλοιπον ἐκ παρελθ. χρήσεως		164.894·45	
1) Τόκοι ἐκ καταθέσεων	2.534,50		
2) Δωρεὰ φιλανθρώπου Σωματείου (Ἡ Ἀγάπη)	20.000.—		
3) Ἐπιχορήγησις Δήμου Ἀθηναίων	5.000 —		
4) Ἐπιχορήγησις Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, δωρεὰ κ. Σ. Δαμόγλου εἰσφοραὶ λοιπῶν φιλανθρώπων καὶ εἰσπράξεις ἐξ ἑορτῶν κλπ.	54,286.10	81.820.60	246.715.05

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15)3)1928

Ὁ ἐπὶ τοῦ Λογιστικοῦ Ἀρχ]πῆς	Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου	Ὁ Ταμίας
Ἐμμαν. Κυριακίδης	† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ	**Μιχ. Νικατσιὸς**

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βυτουμᾶ δηλοποιεῖ ὅτι : συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1208 καὶ 1750 ἐ. ἔ., διαταγῶν τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Τρικάλοις καὶ Καλαμπάκα καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὴν 22, 29 Ἀπριλίου καὶ 6ην Μαΐου 1928, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ α) ἡ διετὴς ἐνοικίασις τοῦ θερινοῦ λειβαδίου «Χήρα» τῆς ἄνω Ι. Μονῆς καὶ β) ἡ ἐνοικίασις τοῦ δικαιώματος συλλογῆς 5000 ζυγίων καυσοξύλων ξηρῶν ἐκ τοῦ δάσους Βυτουμᾶ τῆς εἰρημένης Ι Μονῆς, ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῶν ταὐταρίθμων διακηρύξεων κατατεθειμένων εἰς τὰ Συμβολαιογραφεῖα Τρικκάλων καὶ Καλαμπάκας τῶν κ. κ. Μιχαὴλ Ντολοπούλου καὶ Ἀν. Σταθάκη. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Βυτουμᾶ τῇ 4ῃ Ἀπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σερρῶν διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐν Σέρραις τὴν 20 Μαΐου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν ἡ ἐκποίησις τοῦ οἰκοπέδου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προδρόμου μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ κτιρίων τῶν κειμένων εἰς θέσιν Δίβρι, ἔξωθεν τῆς πόλεως Σερρῶν συμφώνοις τοῖς ὅροις, ὧν δύναταί τις νὰ λάβῃ γνῶσιν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Μητροπόλεως Σερρῶν. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται ἑπτακοσίας χιλιάδες δραχμαὶ 700000 — ἡ δὲ καταβλητέα ἐγγύησις ὁρίζεται εἰς δραχ. πεντήκοντα χιλιάδες —50000.—Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Προδρόμου τῇ 11η Ἀπριλίου 1928

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σίφνῳ Ἱερᾶς Μονῆς Βρύσεως, προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἑνὸς οἰκοπέδου ἐκτάσεως (400) τετραγωνικῶν μέτρων ἐν τῷ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Ἀπολλωνίας κείμενον κτῆμα τῆς Μονῆς Μαρούσα Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σίφνῳ καὶ ἐν τῇ Κοινότητι Ἀπολλωνίας ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 29ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Σίφνου κ. Ἀλεξάνδρου Μανωλοπούλου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ ἐν Σίφνῳ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Βρύσεως τῇ 14 Ἀπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Κανάλλων διακηρύττει ὅτι ἀκυρωθέντων τῶν πρακτικῶν τῆς γενομένης πλειοδοτικῆς δημοπρασίας περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐν Καρυᾷ δύο ὑδρομύλων τῆς Μονῆς, θέλει ἐπαναληφθῇ αὕτη καὶ αὖθις εἰς δύο συνεχεῖς Κυριακὰς ἤτοι τὴν 29ην Ἀπριλίου καὶ 6ην Μαΐου ἐ ἔ. καὶ ὥραν 2αν 4ην μ. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν Καρυᾶς, καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος κ. Περικλέους Γαρδίκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, καὶ τούτων κωλυομένων ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου Καρυᾶς. τοῦ Ἐφημερίου, καὶ τοῦ κ. Ἀστυνομικοῦ Σταθμάρχου Καρυᾶς, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τροποποιηθείσης ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρύξεως. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κανάλλων τῇ 8η Ἀπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν, 300 ζύγια καυσόξυλα ἐξ ἐλαιῶν, συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἴς τε τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας, τῆς Κοινότητος Λίμνης, καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται ἐκτὸς τῶν ἐξόδων, εἰς δραχμ. 10 κατὰ ζύγιον τῶν 100 ὀκάδων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Λίμνῃ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχ. Δ. Δάρα, ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τὴν 6ην Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως ταύτης, ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου, ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης, θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὕτη καθ' ἑκάστη νἐφεξῆς Κυριακήν, ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως, τοιχολληθησομένης. ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατάκη τῇ 4 Ἀπριλίου 1928

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐπάνω Χρέπας διακηρύττει ὅτι συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8289 ἐ. ἔ. διαταγῆς τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως ὁ ἐν τῇ θέσει Γεφύρει ὁρίου Πιάνης ὑδρόμυλος αὐτῆς μετὰ δύο λίθων καὶ μιᾶς ὑδροτριβῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Τριπόλει τὴν 13 Μαΐου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἰωάννου Χ. Παλαμίδου καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφα εὑρίσκονται παρὰ τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ ἄνω Συμβολαιογραφείῳ. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἐπάνω Χρέπας τῇ 10 Ἀπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ι. Μονῆς Ἑλώνης προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται 1) εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῷ τέως Δήμῳ Γερονθρῶν καὶ εἰς τὰς κτηματικὰς περιφερείας τῶν χωρίων Γεράκι, Βροντάμα, Καρίτσα καὶ Ἀλεποχώριον κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑλώνης συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους τῆς ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1927 συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ 2) εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 1170 ὀκάδων ἐλαίου. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὁρίζονται διὰ μὲν τὴν ἐνοικίασιν τῶν ἀνωτέρω ἐν τῷ τέως Δήμῳ Γερονθρῶν κτημάτων δραχ. 49 χιλιάδες ἐτησίως, διὰ δὲ τὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐλαίου δραχ. 29 κατ' ὀκᾶν, ἡ δὲ ἐνοικίασις τῶν ἀνωτέρω κτημάτων ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1928. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσιν ὀφείλουσιν οἱ μὲν τῆς ἐνοικιάσεως τῶν ἀνωτέρω κτημάτων νὰ συμμορφωθῶσιν ἐπακριβῶς μὲ τοὺς ὅρους τῆς ἀνωτέρω συγγραφῆς περὶ προσαγωγῆς χρηματικῆς ἐγγυήσεως, κτηματεγγυήσεως καὶ καὶ ἀξιοχρέου ἐγγυητοῦ, οἱ δὲ τῆς ἀγορᾶς τοῦ ἐλαίου νὰ καταβάλωσιν εἰς τὸν κατὰ τὴν δημοπρασίαν ἀντιπρόσωπον τῆς Μονῆς λόγῳ ἐγγυήσεως τὸ 1)10 τοὐλάχιστον τῆς ἀξίας τοῦ ἐκποιηθησομένου ἐλαίου καὶ νὰ παραστήσωσι καὶ ἀξιόχρεον ἐγγυητὴν διὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἐλαίου καὶ τὴν ἀποπλήρωσιν τῆς ἀξίας αὐτοῦ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γερονθρῶν Ἰωαν. Γ. Μοιροπούλου ἐπὶ τρεις κατὰ συνέχειαν Κυριακάς, ἤτοι κατὰ τὴν 20ην καὶ 27ην Μαΐου ἐ. ἔ. [1928] καὶ 3ην Ἰουνίου ἰδίου ἔτους 1928 ἄνευ ἄλλης νέας προκηρύξεως, ὁπότε οἱ βουλόμενοι ὀφείλουσι νὰ προσέλθωσι κατὰ τας ἀνωτέρω τρεῖς Κυριακὰς καὶ συναγωνισθῶσι, καθόσον πέραν τούτων ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θέλει ἐπαναληφθῆ ἡ δημοπρασία ἔστω καὶ διὰ νέας μείζονος προσφορᾶς καὶ ἣν δημοπρασίαν τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον καθ' ὃ ἔχει δικαίωμα θὰ κηρύξῃ τελειωτικάς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἑλώνης τῇ 5η Ἀπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τσιούμας προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν τὰ κάτωθι ἤδη 1ον) πεντήκοντα (ἀρ. 50) ἐρίφια 2ον) εἴκοσι (ἀρ 20) ἀμνοὶ 3ον) ἓξ (ἀρ. 6) τράγοι 4ον) τριάκοντα αἶγες 5ον) δέκα πέντε (ἀρ. 15) πρόβατα 6ον) δύο (ἀρ 2) μόσχους καὶ (2) ταύρους 7ον) ἓν (ἀρ. 1) ἵππον μικρὸν καὶ 8ον) τεσσαράκοντα (ἀρ. 40) ὀκάδας ἐρίων συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 12 διακηρύξεως τῆς Μονῆς εὑρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Τυρνάβου, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Τυρνάβῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 28ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Τυρνάβου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Τσιούμας τῇ 4η Ἀπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαρλαὰμ δηλοποιεῖ ὅτι ματαιωθέντος μειοδοτικοῦ διαγωνισμοῦ δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν πρὸς κατασκευὴν ξενῶνος ἐν τῇ Μονῇ Βαρλαὰμ τῶν Μετεώρων, ἐπαναληφθήσεται καὶ καὶ αὖθις ὁ διαγωνισμὸς οὗτος ἐπίσης δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν συμφώνως τῷ ἐγκεκριμένῳ σχεδιαγράμματι καὶ λοιποῖς σχετικοῖς τῆς μελέτης τοῦ μηχανικοῦ κ. Γ. Φοσκόλου καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 135 τοῦ 1927 διακηρύξεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς ῥηθείσης Μονῆς, ἅτινα ἔγγραφα εἰσὶ κατατεθειμένα παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Καλαμπάκας κ. Χαριλ. Βουργαροπούλῳ. Τὸ ἔργον προϋπελογίσθη εἰς δραχ. 210 000, αἱ δὲ ἐνσφράγιστοι προσφοραὶ ἐγχειρισθήσονται διὰ τοῦ συμβολαιογράφου εἰς Ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἐκ τοῦ εἰρημένου συμβολαιογράφου, τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀντιπροσώπου Χρ Μπέντα ἱερέως καὶ τοῦ Ἡγουμένου τῆς εἰρημένης Μονῆς ἀπὸ 20 Ἀπριλίου μέχρις 6ης Μαΐου 1928. ἡ δὲ ἀποσφράγισις καὶ ἐξέλεγξις αὐτῶν γενήσεται τῇ 4ῃ μ. μ. ὥρᾳ τῆς 6ης Μαΐου ἐ. ἔ. ὑπὸ τῆς ῥηθείσης Ἐπιτροπῆς ἐν τῷ ἐν Καλαμπάκᾳ Συμβολαιογραφείῳ Χαρ. Βουργαροπούλου. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Βαρλαὰμ τῇ 10ῃ Ἀπριλίου 1928.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44. Ἀθῆναι